
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

3	Uvodnik
5	Iz provincialata
10	Iz našega Reda
14	Obvestila
16	Iz naših samostanov
35	Iz vzgojnih ustanov
37	Iz naših misijonov
43	Odmevi

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto XLVII

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: p. Danilo Holc, prov. tajnik
Oblikovanje in prelom: mag. p. Tomaž Majcen
Odgovarja: dr. p. Igor Salmič, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi bratje in sestre v sv. Frančišku!

Sveti večer je pred nami. Božič mi je bil vedno blizu, čeprav sem ga pogosto živel zelo površinsko. Večkrat sem se v adventnem in božičnem času spraševal, zakaj Bog prihaja med nas, zakaj Bog postane človek. Potem sem odkril, da je sv. Anzelm iz Canterburyja napisal celo teološki traktat o tej temi: *Cur Deus homo?*

V razmišljanjih, tako osebnih kakor tudi ob branju nekaterih teoloških del, so se ponujali različni odgovori, ki pa seveda ne zaobsegajo vseh. Z vami bi rad podelil nekatere izmed njih:

1) Bog postane človek, **da bi nas odrešil!** To potrjuje že samo ime »Jezus«, ki naj bi v hebrejščini pomenilo »Bog rešuje«. Česa pa nas (od)rešuje? Ponavadi katekizemsko odgovorimo: »Greha!« Jezus se ponudi kot žrtev in nase prevzame grehe sveta, da bi mi imeli sedaj prost dostop do Očeta. Tukaj se božična in velikonočna skrivnost tesno dotikata, v nekaterih umetniških upodobitvah so jasli narejene v obliki groba. Upam si trditi, da odrešenijski vidik, ki je v bistvu najbolj klasičen, današnjemu človeku in kristjanu ne pove veliko. Občutek in spoznanje o grehu sta zelo subjektivna, morda tudi med nami redovniki. Pogosto greh zamenjujemo s kakšno značajsko pomanjkljivostjo, namesto da bi ponižno priznali, da smo dali v ospredje sebe in lastno voljo, Boga pa posadili na rezervno klop, da nas ne »moti« preveč. Če ni jasnega spoznanja, kaj greh sploh je, je težko vedeti, česa naj bi nas Bog odrešil. Zato je danes beseda »odrešenje« postala skoraj tujka in jo je treba na novo odkriti ter jo na nov način razumeti in približati najprej sebi, potem pa tudi vernikom.

2) Bog postane človek, **da bi nam pokazal, kako živeti!** Za življenje potrebujemo navodila in kompas. Jezus nam z učlovečenjem »od znotraj« pokaže, na kakšen način naj bi mi živeli človeško naravo: na Božji način! Tako kot on! To pa po-

meni, da je D/drugi pomembnejši od mene. Jezus namreč v središče ni postavljaj sebe, temveč je ob vsakem znamenju in besedi kazal in razodeval Očeta. Tako se tudi Jezusov učenec zaveda, da je obdarjen z odnosom, da ni sam svoje sreče kovač, ampak da vedno razodeva Drugega: »Sedaj pa ne živim več jaz, ampak v meni živi Kristus« (Gal 2,20). Dih jemajoče je spoznanje, da lahko vsak kristjan živi svoje življenje na isti način kot Jezus, če se popolnoma odpre Božjemu delovanju v sebi. P. Marko Rupnik bi dejal: »V krščenem človeku Bog deluje z ISTO močjo, s katero je obudil svojega Sina, pravega Boga človeka.« Tako pa že pridemo do naslednje točke.

3) Bog postane človek, **da bi mi postali Božji!** Nekateri cerkveni očetje so bili mnjenja, da bi se Bog učlovečil, četudi človek ne bi grešil. V tem smislu naj bi se Bog »ponižal« in postal človek, da bi človeka »povišal« in ga povedel s seboj k Očetu, ki mu človek popolnoma pripada in kjer je njegova prava domovina. Kristjan ima potni list ne samo svoje države, ampak tudi nebeškega kraljestva. Tu se dotikata Božja ponižnost in človekovo dostojanstvo. Janez Krstnik sicer pravi: »On [Jezus] mora rasti, jaz pa se manjšati« (Jn 3,30), a v božični noči je Bog tisti, ki reče človeku: »Jaz se moram manjšati, da bi ti lahko rastel.« Ta vidik Božje ponižnosti je še posebej blizu našemu očetu Frančišku. Človek pa končno ne postane Božji šele po smrti, ko mu je obljubljeno popolno občestvo z Očetom, ampak že pri krstu, ko postane Božja last in že nosi v sebi Njegovo življenje.

4) Bog postane človek, **ker nas ljubi!** Sliši se tako preprosto, a tej resnici nikoli ne pridemo do dna. Evangelist Janez je jasen: »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina ...« (Jn 3,16). In njegova ljubezen do človeka je konkretna: lahko bi ga »odrešil« od daleč, s čarobno palico, a se mu je želel približati in se ga konkretno dotakniti tako v njegovem

veselju kakor tudi žalosti, tako v uspehih kakor tudi preizkušnji in trpljenju. Bog pa je naredil še korak dlje: ni bil samo »zraven« kot spremljevalec, ampak je sam postal krhek, da bi posvetil človeško krhkost, sam je izkusil človeško dramo, od znotraj je okusil vse, kar premore človeštvo: »Preizkušan je bil v vsem, razen v grehu« (Heb 4,15).

Na to sveto betlehemske noč, o človek, ti je povrnjeno dostojanstvo, dragocen si v Gospodovih očeh, od danes naprej ne moreš več reči, da si pozabljen od Boga. Nismo mi prvi, ki smo iskali Boga, ampak je On prvi, ki se je sklonil k nam in nas še vedno išče, kakor je iskal Adama po prvem grehu: »Kje si?« (1 Mz 3,9) Kakor je bil Jezus rojen na obrobju, tako nas On vedno išče, ko se nahajamo na naših obrobjih; ne obupa nad nami, saj Mu pripadamo, in to tudi takrat, ko smo od Njega najbolj oddaljeni. Ne ljubi nas za-

radi naših zaslug, ampak čisto zastonj, ničesar noče v zameno. Sveta noč je noč veselja in tolažbe, kajti Bog nam je postal tako blizu, kot mi nikoli ne bomo blizu samim sebi ali drug drugemu. To je skrivnost, ki je niti 2019 let kasneje še nismo uspeli doumeli.

Betlehemske dete nam s svojo krhkostjo in majhnostjo razsvetljuje naše temine, našo pot, tudi našo provinco. Sprejmimo Njegovo luč in novorojenemu detetu predajmo krmilo svojega življenja, saj On najbolje ve, česa smo potrebni in kaj je najbolje za nas.

Blagoslovljen božič, dragi bratje in sestre!

p. Igor Salmič
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

Ptuj, 30. september 2019

Številka: 101/19

SKLIC IZREDNEGA PROVINCIALNEGA KAPITLJA SLOVENSKE MINORITSKE PROVINCE SV. JOŽEFA

MINORITSKI SAMOSTAN SV. PETRA IN PAVLA NA PTUJU
6.-7. NOVEMBER 2019

Dragi bratje!

V skladu z našimi Konstitucijami 209 § 2: *»Provincialni minister naj s privolitvijo svojega definitorija skliče izredni kapitelj, kadar to zahtevajo nujne zadeve province, in o tem pravočasno obvesti generalnega ministra«*

SKLICUJEM

IZREDNI PROVINCIALNI KAPITELJ, KI BO 6. IN 7. NOVEMBRA 2019 V MINORITSKEM SAMOSTANU SV. PETRA IN PAVLA NA PTUJU.

Sklep o sklicu izrednega provincialnega kapitlja je bil sprejet na drugem delu XV. rednega provincialnega kapitlja, ki se je odvijal od 18. do 20. junija 2018 v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj: *»Provincialni kapitelj daje dovoljenje provincialnemu ministru z njegovim definitorijem, da v naslednjem štiriletju skliče izredni provincialni kapitelj. Glavna vsebina kapitlja bo razmislek in odločitev o prioritetah in obsegu apostolata ter reorganizacija pastoralne dejavnosti. Provincialni minister naj vsaj pol leta pred napovedanim izrednim kapitljem ustanovi posebno komisijo, ki bo pripravila gradivo za instrumentum laboris.«*

Kot je razvidno iz navedenega besedila, bo glavna vsebina izrednega provincialnega kapitlja *razmislek in odločitev o prioritetah in obsegu apostolata ter reorganizacija pastoralne dejavnosti*.

Iz tega zapisa lahko izluščimo dve točki, ki ju je pripravila komisija za pripravo instrumentuma laborisa in o katerih bo tekla razprava na kapitlju:

1. **Trenutno stanje in prihodnost naše province**
2. **Reorganizacija naše navzočnosti v samostanih in župnijah**

Obrazložitev:

Na XV. rednem provincialnem kapitulju Slovenske minoritske province sv. Jožefa, ki smo ga obhajali v letu 2018, smo se ob spoznanju o velikem številu samostanov in obsežnem apostolatu na eni ter staranju in zmanjševanju števila članov province na drugi strani odločili, da se v tekočem štiriletju skliče izredni provincialni kapitelj, na katerem bi razpravljali o tem in sprejeli konkretne odločitve, ki bi pripomogle k ustreznejši razporeditvi moči. Posebna skupina za sestavo delovnega gradiva (instrumentum laboris) je pripravila osnutek, ki je sestavljen iz dveh delov. V prvem delu je prikazana analiza sedanjega stanja v provinci, v drugem pa so navedeni konkretni predlogi za reorganizacijo naše navzočnosti v samostanih in župnijah. Komisija je bila mnenja, da se v reorganizacijo vključi možnost progresivnega zapiranja nekaterih postojank oz. predaje župnij škofijam.

V mesecu oktobru boste prejeli delovno gradivo, v katerem bo vsebina predstavljena bolj konkretno, kar nam bo v pomoč pri sprejemanju odločitev.

Mir in dobro!

p. Danilo Holc,
prov. tajnik

p. Igor Salmič,
prov. minister

Izredni provincialni kapitelj

Od 6. do 7. novembra 2019 se je v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuju odvijal izredni provincialni kapitelj slovenske minoritske province sv. Jožefa. Na njem sta bila navzoča generalni minister fra Carlos Trovarelli in generalni asistent za Srednjo Evropo (CEF) fra Dominique Mathieu. Vseh udeležencev (delegatov) je bilo 25.

Glavna tema kapitlja je bila razmislek in odločitve o prioritetah in obsegu apostolata ter reorganizacija pastoralne dejavnosti. Že konec lanskega leta je bila ustanovljena komisija, ki je pripravila delovno gradivo (instrumentum laboris). Gradivo je obsegalo analizo trenutnega stanja ter pogled naprej v smislu reorganizacije naše navzočnosti v samostanih in župnijah.

Razpravo na kapitlju sta s svojimi posegi obogatila tako generalni minister kakor generalni

asistent, ki sta opogumila vse brate, da s svojim življenjem še naprej pričajo za novost evangelija, predvsem preko dela z mladimi. Ena od zanimivih misli je bila, kako v teh spremenljivih časih, ko bo treba prilagoditi tudi cerkvene strukture, kakšno dejavnost opustiti, da bi lahko svoje moči preusmerili v novo, ustrežnejšo in rodovitnejšo v smislu animacije novih duhovnih poklicev ter druge pastoralne oskrbe in evangelizacije.

Med samim kapitljem smo skupni bratski večer izkoristili za komemoracijo za našim minoritskim božjim služabnikom p. Placidom Cortesem (1907–1944) ob 75. obletnici njegove mučeniške smrti v Trstu. Gestapo (nacistična tajna policija) ga je namreč strahovito mučil in ubil zaradi njegovega molka, saj ni hotel izdati imen sodelavcev, ki so mu pomagali pri reševanju to-

likih jetnikov v koncentracijskih taboriščih (tudi Slovencev) med drugo svetovno vojno. Medse smo povabili časnikarja gospoda Iva Jevnikarja, nekdanjega glavnega urednika slovenskih informativnih programov na italijanski državni televiziji RAI za pokrajino Furlanijo - Julijsko krajino. Predstavil nam je delo, mučeništvo ter postopek za beatifikacijo tega božjega služabnika.

Na sklepno slovesno kosilo smo povabili tudi mariborskega nadškofa msgr. Alojzija Cvikla ter njegovega tajnika. Med kosilom pa sta spregovorila tudi p. Janez Šamperl in p. Tomaž Majcen. P. Janez je predstavil izkušnjo bivanja ter priče-

vanja v mešani redovni skupnosti, kjer biva skupaj s frančiškanom in kapucinom v Assisiju, v samostanu pri Chiesa nuova (kraj Frančiškovega rojstva). P. Tomaž pa nam je opisal misijonsko izkušnjo na Danskem, v Københavnu, kjer opravlja tudi župniško službo, občasno pa poskrbi še za duhovno oskrbo katoličanov na Grenlandiji. Tudi on živi v mednarodni minoritski skupnosti, skupaj z bratom s Hrvaške in bratom s Filipinov.

P. Igor Salmič, prov. minister,
in p. Danilo Holc, prov. tajnik

XVI. seja provincialnega definitorija

V minoritskem samostanu sv. Vida na Vidmu pri Ptujju je 23. oktobra 2019 potekala XVI. seja prov. definitorija

1. Uvodna molitev

P. Toni Brinjec je za uspeh izrednega prov. kapitlja vodil molitev desetke rožnega venca: ... ki je Sv. Duha poslal.

2. Srečanje z brati iz samostana sv. Vida

Prov. minister se je zahvalil skupnosti, da gosti prov. definitorij. Gvardijan p. Tarzicij Kolenko je predstavil življenje bratstva in apostolat. Molitev je navzoča, pastoralno delo lepo poteka. Prov. minister se je bratom zahvalil za dosedanje pričevanje in jih spodbudil k nadaljnjemu prizadevanju za duhovno in bratsko življenje.

3. Branje zapisnika prejšnje seje

Zapisnik je bil potrjen.

4. P. Andrej Šegula – prošnja za eksklavstracijo
P. Andreju Šeguli 4. novembra 2019 poteče dovoljenje za odsotnost iz redovne hiše (kan. 665 § 1). Ker še ni prišel do dokončne odločitve o nadaljnji redovniški poti, je na provincialat poslal dopis, v katerem je zaprosil za enoletno eksklavstracijo (kan. 686 § 1), da bi tako imel še nekaj časa na razpolago za razmislek. Prov. minister je s svojim definitorijem podprl njegovo prošnjo in bo vso potrebno dokumentacijo poslal na generalno kurijo, da vodstvo reda odloči o njegovi prošnji.

5. Srečanje s p. Mateiem Sentešem, prov. delegatom za duh. poklice

P. Matei je predstavil delo za duhovne poklice v zadnjem letu. Na začetku leta je bil sestavljen okvirni program in organiziranih je bilo kar nekaj dogodkov, predvsem v domu duhovnih vaj pri Sv. Trojici v Halozah. Ovrednotili in izpostavili smo pomen navzočnosti na romanjih v Međugorje. Spregovorili smo tudi o novih mo-

žnostih programa Pridi in poglej. Seveda pa se ves čas zavedamo, da sta pri skrbi za nove duhovne poklice najpomembnejša naša molitev in pričevanje.

6. Izredni prov. kapitelj: predlagani kandidati za službe

Potrdili smo primerne kandidate za službe na izrednem prov. kapitolu:

tajnik kapitlja – p. Marjan Vogrin;

predsedniški svet: za 1. starostno skupino – p. Janez Kurbus; za 2. starostno skupino – p. Milan Kos; za 3. starostno skupino – p. Damjan Tikvič;

ekonom kapitlja – p. Matei Senteš;

liturgist – p. Andrej Sotler.

7. P. Antonel Mîrt

V dogovoru z romunskim provincialnim ministrom je prov. minister s svojim definitorijem odobril začasno bivanje p. Antonela Mîrta v samostanu sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani.

8. Marijafest – prošnja za finančno pomoč

P. Martin Gašparič je na provincialat poslal prošnjo za finančno pomoč pri izvedbi Marijafesta 2019 na Ptujski Gori. V dopisu prosijo za kritje ene tretjine stroškov. Priložen je obračun zadnjega Marijafesta. Na podlagi tega je prov. minister s svojim definitorijem odobril kritje ene tretjine stroškov.

9. Kratek pravilnik za bivanje v izvenklavzurnih prostorih samostana sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani

Gvardijan samostana p. Slavko Stermšek je predstavil končno verzijo pravilnika za bivanje laikov v izvenklavzurnih prostorih samostana v Ljubljani. Prov. minister s svojim definitorijem se s predlogom strinja in ga dokončno potrjuje.

10. Spokorni čas od praznika vseh svetih do božiča

V spokornem času od praznika vseh svetih do

božiča naj bratje po samostanih berejo 3. poglavje prenovljenih Konstitucij, ki govori o bratstvu. Prevod bodo bratje prejeli po elektronski pošti. Na samostanskem kapitlju pa naj si bratje določijo še eno obliko skupnega posta.

11. Razno:

P. Placido Cortese: g. Ivo Jevnikar bo 19. novembra 2019 organiziral obisk Rižarne v Trstu, kjer bo ob 15.30 sv. maša; sledila bo molitev v bunkerju smrti na trgu Oberdan. Udeležili se ga bodo vsi bratje, ki bodo v tem času na trajni vzgoji v Piranu, po svojih možnostih pa se jim bodo pridružili še ostali.

XVII. seja prov. definitorija

V minoritskem samostanu Matere Božje na Ptujski Gori je 26. novembra 2019 potekala XVII. seja prov. definitorija.

1. Uvodna molitev

P. Cristian Balint je v spomin na naše pokojne zmolil Franciškove Hvalnice Bogu najvišjemu.

2. Srečanje z brati iz samostana sv. Matere Božje na Ptujski Gori

Gvardijan p. Marjan Vogrin je predstavil življenje skupnosti. Ocenil ga je kot zadovoljivo. Lepih trenutkov ne manjka. Izpostavil je, da bi bilo še posebej v poletnih mesecih dragoceno, če bi v skupnosti imeli kakšnega brata več. Hvaležen je vsem bratom, ki jim ob večjih dogajanjih priskočijo na pomoč. Obisk bogoslužja, predvsem med tednom, je skromen, zato temu prilagajajo urnik maš. Romarska pastoralna je od začetka posta do pozne jeseni dobra. Obisk turistov je lep. P. provincial se je ob koncu zahvalil za pričevanje in delo skupnosti.

3. Branje zapisnika prejšnje seje

Zapisnik je bil potrjen.

Opomba: g. Ivo Jevnikar se je zelo potrudil okrog praznovanja 75. obletnice mučeniške smrti p. Placida Corteseja. Tudi škof g. Jurij Bizjak je bil zelo

navdušen nad obiskom v Padovi, kjer je ob tej priložnosti v baziliki sv. Antona vodil bogoslužje.

4. Izredni prov. kapitelj: ovrednotenje, naslednji koraki

Prov. minister p. Igor je bil vesel navzočnosti generalnega ministra in asistenta. Pri razpravah sta nam odprla kakšen nov vidik. Vodila nas je tudi misel, da naj bo zapiranje kakšnega samostana ali župnije obenem priložnost za nove poti pričevanja in apostolata. Kapitelj se je odvijal v bratskem vzdušju. Izglasovani so bili trije sklepi, ostaja pa vprašanje, kako sklepe kapitlja konkretno izvršiti.

5. P. Andrej Šegula – eksklavstracija

Generalni minister p. Carlos Trovarelli je s svojim definitorijem p. Andreju Šeguli pozitivno odgovoril na prošnjo glede eksklavstracije za obdobje enega leta.

6. Ekonomsko poročilo

Prov. ekonom p. Danilo Holc je podal ekonomsko poročilo za zadnje trimesečje.

7. Srečanje s starši – 2. januar 2020

P. Danilo Holc bo skupaj s p. Slavkom Stermškom ter p. Tonijem Brinjovcem poskrbel za sestavo in izvedbo spremljajočega programa ob srečanju bratov s starši, ki bo 2. januarja 2020.

8. Razno

- Na provincialnem dnevu, ki bo 12. februarja 2020 v samostanu Matere Božje na Ptujski Gori, bo p. Danilo Holc predstavil vsebino mednarodnega srečanja narodnih duhovnih asistentov za OFS, ki je potekalo od 10. do 15. novembra 2019 v Rimu.

- Prov. minister se bo od 9. do 13. decembra 2019 v Steylu na Nizozemskem udeležil srečanja CEF-a.

- Naslednja seja prov. definitorija bo predvidoma 18. decembra 2019 ob 10. uri v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj.

p. Danilo Holc
prov. tajnik

IZ NAŠEGA REDA

Generalni minister reda manjših bratov minoritov

Rim, 4. oktober 2019

Prot. štev. 685/19

Pozdrav bratom ob prazniku sv. Frančiška Asiškega.

Dragi bratje, ob tem prazniku se obračam na vsakega izmed vas in na vsako osebo, ki nas spremlja v naši hoji vere, ter vam ob tej priložnosti iskreno čestitam.

Prav je, da se spomnimo

Pred dobrimi tremi meseci, potem ko smo sklenili 202. redni generalni kapitelj, nas je kardinal Angelo Comastri v svoji pridigi spomnil na očarljivo izkušnjo in globoko ganjenost, ki jo je naš serafski oče sv. Frančišek izkusil ob ponižnosti Boga, ter s tem nagovoril tudi naša srca. *»Ti si ponižnost«* je odmevalo v papeški baziliki sv. Petra, medtem ko so bili bratje reda povabljeni k temu, da bi postali pravi Jezusovi učenci in da bi tudi oni živeli isto Božjo ponižnost; ponižnost, ki se je razodela v učlovečenju, pri Mariji in pri sv. Frančišku.

V isti pridigi je kardinal poglobil izkušnjo asiškega ubožca, ki ni bil samo navdušen ob Gospodovem učlovečenju, ampak tudi ob križu, v katerem je zrl Božjo ljubezen. Pri Frančišku namreč križanje razodeva kakovost Božje vseмогоčnosti; vseмогоčnosti v Ljubezni.

Kardinal Comastri je svoje razmišljanje obogatil z dvema primeroma iz sedanjega časa. Najprej je spregovoril o laiku Giuseppeju Prezzoliniju, ki je oddaljen od Cerkve in ki je svetoval svojemu prijatelju papežu Pavlu VI., *»naj pripravi v Cerkvi dobre in usmiljenje ljudi, ki bodo ponižni, krotki, vedri in sposobni ljubezni ter dialoga do vseh in z vsemi. V svetu je že veliko pametnih in izobraženih ljudi, manjka pa dobrih ljudi.«* Drugi primer je kardinal Schuster, ki je bogoslovцем zapustil v dediščino gotovost, *»da danes sveta ne prepričamo z našim pridiganjem, ampak s svetostjo, pred katero ljudje verujejo, se priklonijo in molijo«.*

Papež Frančišek je po drugi strani med avdienco istega dne podelil z brati kapitularci vidike frančiškove karizme, ki se mu zdijo najpomembnejši:

- evangelij kot način življenja (ni samo nekaj, kar pridigamo);
- poslušanje evangelija kot izvir vseh izrazov frančiškovega življenja;
- poslanstvo kot živa razlaga Besede in prevzemanje (asimilacija) Besede kot pot priličenja našega življenja Kristusu;
- hoja za Kristusom v bratstvu;
- bratstvo kot dar, ki ga je treba sprejeti s hvaležnostjo, in kot kraj gostoljubnosti, kjer se bratje srečujejo in podelijo življenje, pa tudi kot kraj vsakodnevnega počitka, kjer se negujeta tišina in kontemplacija; bratstvo, kjer so vsi brez razlike bratje; šola občestva, ki se hrani z molitvijo in pobožnostjo;
- majhnost, živeta po Gospodovem vzoru, to je način služenja vsem ljudem, brez kakršnekoli ambicije in daleč od skušnjave po oblasti; majhnost, ki je preroška obtožba logike tega sveta;
- mir v smislu sprave in sozvočja s samim seboj, z drugimi in z Bogom; sprava, ki poraja usmiljenje, in usmiljenje, ki ponovno poraja življenje.

Nekatere podobe

V spomin želim priklicati dve »cerkveni« razmišljanji, ki sta spremljali sklep našega zadnjega kapitlja in h katerima bi se lahko vrnil, z Božjo pomočjo razmišljali ter živeli po njiju. Ne navajam razmišljanja, ki nas je spremljalo na začetku kapitlja in ki ga je pripravil kardinal Luis Antonio Tagle. Kljub temu bom poskušal posnemati njegovo metodo, ki jo je uporabil med predstavitvijo: poslužil se bom nekaterih podob (ki so bolj simbolične kot analitične) in predstavil nekatera prepričanja o naši karizmi.

Prva podoba: »oblečeni od sv. matere Cerkve« (ali »dar karizme«)

Ko se spominjam 17. junija, si priklidem v spomin dogodek, v katerem je asiški škof pokril goloto sv. Frančiška s svojim plaščem, da bi ga zaščitil in hkrati potrdil v njegovem sklepu, da Boga imenuje Oče in živi po evangeliju. Razlaga je jasna. Pustili smo vse, da bi sledili Gospodu, in vse smo vrnili svetu; slekli smo starega človeka in se oblekli v oblačilo evangelija, ki ga živimo v bratstvu. V teh sklepih nas je Cerkev potrdila. Kljub temu z določeno lahkotnostjo pogosto menjavamo pomen naše golote in se posledično želimo pokriti z oblačili, ki se nam morda zdijo privlačnejša. Ob prazniku sv. Frančiška vabim vsakega brata in vsako bratstvo, da se razveselita lepote naše karizme, da v svojem srcu čutita obilje milosti in da odkrijeta – z zdravo samokritiko – ali se naša izvirna golota ni zamenjala z drugimi vrstami golote; gre za goloto, ki želi biti oblečena z oblekami, ki nam ne pripadajo ali pa ne pomenijo tistega, kar smo obljubili. Enkrat in še večkrat si slecimo vse to, kar nas oddaljuje od lepote naše karizme. Ne zasramujmo Božjega daru. Ne sme nas biti strah stalnega vračanja k izvirnosti karizme. Potrjeni od Cerkve, oblečeni s karizmo, zbrani v bratstvu, zaščiteni od Boga Očeta še enkrat izrecimo svoj sklep: živeti po sv. evangeliju našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Druga podoba: »oči in njihova skrivnost« (ali »preprostost, ki privlači«)

V prvih dneh svojega služenja sem imel priložnost obiskati več samostanov. V enem izmed teh, v določenem delu sveta, me je ganilo nekaj preprostega, a vendar posebnega. Starejši brat, ki ga lahko označimo kot »nepoznanega in skritega«, mi je zelo ponosno pokazal svoj samostan in mi pripovedoval o zgodovini kraja, skupnosti in posebej o svojem delu. Medtem ko se je v svetu marsikaj zgodilo, medtem ko so leta tekla in so se menjali tudi socialni vzorci, je on delal v samostanski tiskarni in od tam oznanjal evangelij. To je bila močna izkušnja, bilo je, kakor da bi sam v njegovih vedrih očeh in v njegovem iskrenem pogledu videl odsev te preteklosti. Tako sem v njegovih očeh odkril tudi skrivnost: od mnovega dela, od velikega napora v tisti tiskarni so bile njegove oči skoraj popolnoma izrabljene. Ta brat, ki je tudi misijonar, je vse življenje svoje oči daroval s tem, ko je živel v preprostosti, v bratstvu in v rodovitni delavnosti.

Naše dejavnosti, vrste dela, ki jih bratje opravljajo v našem redu, so hvala Bogu zelo raznovrstne: pastoralno delo vseh vrst, socialno, akademsko in ročno delo, služenje v različnih cerkvenih strukturah, drugi načini služenja, plačano delo, način dela za samostojno ekonomijo itd.

Živimo od svojega dela in s svojim delom evangeliziramo. Ukvarjamo se z mnogimi stvarmi, vedno kot pravi manjši bratje: s preprostostjo, izhajajoč iz bratstva, da bi služili bratstvu in preko njega Cerkvi ter svetu.

Frančišek je bil zelo ganjen zaradi Božje ponižnosti. A ne samo to! Svojo evangelijsko izkušnjo je začel kot preprost zidar, ki je gradil nekatere cerkve z delom svojih rok. Tudi sam sem vedno ganjen, ko odkrijem – kot pri omenjenem bratu – da se spleča iztrošiti, da bi porajali življenje in da bi svetu oznanili odrešenje.

Tretja podoba: »gostje« (ali »razlastitev kot način«)

Na svetu smo romarji, naša pokorščina nas dela razpoložljive za spremembe. Poleg tega je bila nekaterim od nas zaupana naloga, da obiskujemo red v različnih delih sveta. Kot minister sem dolžan videti veliko krajev in vedno se razveselim, ko srečam in spoznam vsakega brata, vsako kulturo, vsak narod, vsak običaj. Svet ne gre preprosto samo mimo mene, ampak gre skozi moje srce. Navdušuje me različnost, še bolj pa dejstvo, da ob vsej različnosti gradimo veliko enotno družino. Bivamo v križnem hodniku, ki je svet, in v vsakem kraju se počutimo kot doma. Ena od značilnosti naše karizme je ravno razlastitev: tudi v tem smo manjši. Zavedamo se, da smo gostje: nič nam ne pripada, temveč hodimo in služimo vsem, »ker je lepo«, v zastojni državi. Svetu ne vladamo, ampak v njem bivamo. Hodimo, »prosimo za dovoljenje«, da bi »vstopali« v sveta območja, ki so območja bratov, božjega ljudstva, oseb in kultur. Nič in nihče nam ne pripada. Svobodno ljubimo z Božjo ljubeznijo. Pri naši hoji pa se lahko zgodi, da izgubimo to značilnost naše karizme. Preti nam posedovanje in to se razodeva ne samo v imetju, ampak tudi v vsaki vrsti oblasti. V našem redu lahko pride do tega, da prodamo svojo bogato dediščino, to je evangelijsko svobodo, za ceno oblasti. Oblast zelo izkrivlja bratstvo, oblast izkrivlja našo razpoložljivost, oblast izmaliči obraz brata, oblast izkrivlja pogled na svet, v katerem živimo. Dragi bratje, naučimo se biti gostje kot asiški ubožec, čigar god praznujemo. Nismo lastniki življenja, ampak ga živimo; nismo lastniki bratstva, ampak delimo življenje z brati; nismo gospodarji dolžnosti, ki so nam zaupane, ampak smo odgovorni in služabniki; nismo gospodarji bogoslužja, ampak preprosto bivamo v Njegovi skrivnosti (ne pa v liturgičnih oblačilih); nismo gospodarji skupnosti, ampak smo njen del (če smo predstojniki v skupnosti, to delamo v ljubezni, ne pa kot gospodarji!); nismo gospodarji službe, ampak smo samo služabniki; nismo gospodarji svetega, ampak vanj vstopamo; nismo gospodarji zgodovine, ampak jo sprejemamo.

Četrta podoba: »deklica in zemlja« (ali »harmonija s svetom«)

Pred časom, ko sem obiskal področje misijona, sem hodil po zelo preprosti poti prav tako preprostih krajev in videl sem malo, boso deklico s prašnimi rokami in nogami ter s kosom strešne ploščice – tudi ta je bila blatna – ki si jo je približala ustom. Šlo je za odnos med zemljo in deklico. S to podobo ne želim podajati moralnega nauka s socialno, kulturno in zdravstveno analizo. Želim preprosto predstaviti podobo, ki na podoben način spremlja vse nas v svetu. Ali gre za podobo revščine? Ali je to podoba vseh revnih v svetu? Ali je to podoba nedolžnosti? Ali je to podoba preprostega življenja, preprostega človeka, »običajnih ljudi«? Ali je to podoba narave? Mislim, da gre za vse naštet, a bi rad posebej izpostavil »uboštvo«, ki je zelo blizu besedi »majhnost«, ki je lastna naši karizmi. »Uboge boste imeli vedno med seboj« (Mt 26, 11). Povsod so ubogi, običajni ljudje, preprosto življenje, vsakdanje življenje, del naših bratstev. Vse to je dar. Sveti Frančišek se je poročil z gospo ubožnostjo in je hodil

in končal svoje dni v stiku z zemljo. Povsod na svetu sem imel priložnost videti slične podobe: vedno je neka »deklica« v stiku z »zemljo«, včasih po lastni izbiri, drugič zaradi nepravčnosti v svetu, spet drugič zaradi kulture ali pa zaradi skrivnih Božjih načrtov. »Deklica in zemlja« nas morda spominjata na izvirno stanje stvarstva in skrivnosti zgodovine ljudstev, narave in družbe. Poklicani smo, da te skrivnosti razlagamo z Besedo in v bratstvu, da bi se zavzeli za svet, za stvarstvo, za uboge, za mlade, za življenje. Kakor nam je že povedal papež Frančišek, smo poklicani k temu, da postanemo »živa razlaga Besede«. Beseda osvetljuje in razlaga naše zavzemanje za življenje. Beseda in majhnost nas spreminjata v prijatelje z zemljo in vsemi njenimi danostmi.

Peta podoba: »miza« (ali izvirnost Sina)

Malo stvari nas tako združuje kakor miza. Ko pridem v nek prostor, je miza vedno stična točka, okrog katere se oblikuje bratski odnos. Pogosto sem v vlogi voditelja pri obrokih, a miza vedno ostaja osrednja skrivnost, ki predstavlja težišče življenja bratstva. Gre za vsakdanjo mizo, kjer hranjenje ostaja priložnost za oznanjevanje bratskega življenja. Miza ne predstavlja samo trenutkov, ko gre za kosilo in večerje, ampak so tu še samostanski kapitlji, dialog med brati, čas za načrtovanje in delo, sprejem skupin in gostov. Vendar pa samo evharistična miza vsebuje vse mize in vse prvine, vse osebe in vsa njihova pričakovanja in upanja. Evharistična miza – kot bi dejal kardinal Tagle – vsebuje »kruh in zgodovino«, v njej ima celotno bratstvo svoj izvor; ta miza nam daruje zadnji smisel vsega in vseh. Evharistična miza je vsebina, moč in merilo. Občutim žalost, ko vidim, da v mnogih bratstvih ni somaševanja. Pri evharistični mizi so vsi enako oddaljeni od ljubezni Križanega; isto smo oddaljeni od praznovanja, ki nas hrani in nas hkrati izgrajuje. Vse mize imajo v sebi skrivnost središča, ki dodaja tisti »več«, ki ga nobena oblika individualizma ne bo mogla nikoli ustvariti. Ta »več« mize morda ni nekaj učenega, je pa vsekakor modrostnega; gre za modrost ponižnega ljudstva, ki morda ne teče hitro, vendar pa hodi skupaj.

Miza je kraj, kamor lahko vstopijo vsi, »posebej še ubogi«, kakor je dejal kardinal Tagle; pri mizi ubogega pa dostojanstvo ni odvisno od kakovosti tega, kar je na mizi, temveč od ponižnosti vseh tistih, ki so je deležni, tako da vedno ostane prostor še za enega gosta. Tako je želel Božji Sin, ko nas je vse vključil.

Sanjam red, ki se vedno nahaja okrog ene mize; sanjam o obilnosti miz, kjer ima vsak nekaj povedati in kjer se lahko vsak nekaj nauči. Sanjam o mizi, ki je odprta za uboge, sanjam o Mizi, kjer lahko vsi prepoznamo lomljeni Kruh, medtem ko v bratstvu postanemo eno z Zgodovino.

Dragi bratje, pomagajmo si med seboj pri nenehni skrbi za karizmo, v katero smo bili poklicani. Naj nam pogum ne upade! Ob obhajanju tega praznika obhajajmo milost tega dejstva, da smo manjši bratje minoriti v tem času, v tej zgodovini, v tem svetu!

Blagoslovljen praznik serafskega očeta sv. Frančiška.

Fra Carlos Trovarelli
generalni minister

OBVESTILA

■ BOŽIČNO-NOVOLETNO SREČANJE Z NAŠIMI STARŠI

V minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju bo 2. januarja 2020 ob 10. uri tradicionalno srečanje staršev in sorodnikov naših patrov, bratov in bogoslovcev. Srečanje bomo začeli s skupno mašo v cerkvi, nato pa bomo naše druženje nadaljevali v refektoriju samostana. Dragi bratje, prosimo vas, da osebno povabite svoje sorodnike na to srečanje.

■ SREČANJE PREDSTOJNIKOV S PROVINCIALNIM VODSTVOM

Srečanje gvardijanov in predstojnika filialne hiše s provincialnim vodstvom bo 21. in 22. januarja 2020 v minoritskem samostanu bl. Antona M. Slomška v Olimju. Pred tem ste predstojniki povabljeni, da se vsaj en dan udeležite študijskega dneva za gvardijane, ki ga pripravlja KORUS 15. in 16. januarja 2020 pri Sv. Duhu pri Škofji Loki.

■ DAN POSVEČENEGA ŽIVLJENJA

Praznik Jezusovega darovanja v templju, 2. februar 2020, je na poseben način posvečen zahvali vesoljne Cerkve za dar Bogu posvečenega življenja. Vsi bratje smo povabljeni, da se skupaj z našimi škofi v svojih škofijah zahvalimo za dar redovništva.

■ PROVINCIALNI DAN

V samostanu Matere Božje na Ptujski Gori bomo 12. februarja 2020 obhajali provincialni dan, ki je obenem določen kot dan permanentne vzgoje za vse brate v provinci.

■ MINORITSKE DUHOVNE VAJE

Od 23. do 28. februarja 2020 bodo v samostanu bl. Antona Martina Slomška v Olimju potekale duhovne vaje za brate, ki jih bo vodil p. Toni Brinjovc. Gvardijani ste naprošeni, da v poročilu na srečanju predstojnikov s provincialnim vodstvom januarja 2020 že sporočite, kdo iz vaše skupnosti se bo duhovnih vaj udeležil v tem terminu in kdo v junijskem.

p. Anton Zajc
28. 2. (75 let življenja)

p. Slavko (Alojz) Stermšek
28. 5. (70 let življenja)

p. Janez Šamperl
29. 6. (40 let duhovništva)

p. Martin Gašparič
11. 11. (60 let življenja)

p. Janez Ferlež
18. 4. (50 let življenja)
4. 10. (25 let slovesnih zaobljub)

p. Vito Muhič
10. 5. (50 let življenja)
4. 10. (25 let slovesnih zaobljub)

p. Miha Benedikt Majetič
3. 1. (50 let življenja)

p. Andrej Feguš
6. 11. (50 let življenja)

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

P. Milan Kos je pisanje članka za to številko Sporočil zaupal meni (p. Janko G.), saj je minilo že šest mesecev mojega bivanja v tej skupnosti zaradi zdravstvenih težav ...

»Začeti pri koncu ...« Tukaj mislim na to, da je v zadnji številki Sporočil (3/2019) p. Milan na koncu svojega prispevka zapisal: »Pred nami je praznik sv. Frančiška, ki nam je vzor za naše življenje in apostolat ...« Zato želim v tem članku opisati, kako sta v naši samostanski skupnosti od Frančiškovega do začetka decembra potekala naše življenje in apostolat ...

Najprej – obhajanje tridnevnic za praznik sv. Frančiška:

- Prvi dan smo bili patri in vse tri ptujske župnije zvečer zbrani v proštiji, kjer nas je nagovoril p. Danilo; po maši je sledilo branje nekaterih besedil in petje.

- Drugi večer je potekal pri Ožbaltu, kjer je slovesnost vodil provincial p. Igor, ki je v uvodu izrazil veselje nad tem, da smo pri oltarju zbrani prav vsi bratje, ki živimo pod kloštrsko streho! Na koncu maše je sledil še tranzitus (lepo, doživeto ...).

- Na sam praznik (4. 10.) je bilo slovesno v kloštru, kjer je imel p. Andrej Šegula ponovitev srebrne maše ...

Pri pisanju tega članka se mi pogled vedno znova ustavlja pri besedah: »... sveti Frančišek nam je vzor za naše življenje in apostolat ...« Zato v nadaljevanju sledi še nekaj stvari iz našega življenja in apostolata:

- V vseh treh župnijah poteka redna pastoralna maša, kateheza, delo s skupinami, razne seje, vaje, roditeljski sestanki, priprave in oblikovanje maš z določenimi razredi veroučencev ... Bodoči birmanci so bili na srečanju z nadškofom v Mariboru, kloštrski in ožbaltski pa že tudi na duhovnih vajah pri Trojici. Za katehumenat so prijavljeni trije; poučuje jih p. Danilo, ki je tudi duhovni asistent za FSR v vseh treh ptujskih

župnijah in odgovoren za Karitas v proštiji. P. Janko je duhovni asistent za FSR v Dornavi in FSR v Laporju, na Ptuj pa je duhovni asistent za skupino »Vera in luč«, ki ima srečanja pri Sv. Ožbaltu.

- V samostanu je pestro tudi zaradi zasebne glasbene šole in koncertov, ki jih ta šola prireja; prihajajo tudi razne skupine turistov in šolarjev ipd.

- Viktorinovi večeri nudijo obiskovalcem splošno, znanstveno, umetniško, duhovno izobrazbo: p. Miran Špelič je predaval o sv. Viktorinu Ptujskem; p. Edi Kovač o sv. Martinu; mladi režiser David Sipoš je predstavil film o bl. Alojziju Grozdetu ...

- V proštiji je bilo na god sv. Viktorina, v nedeljo, 3. 11., slovesno pri pozni maši v cerkvi, po maši pa veselo pred cerkvijo ...

- Za mašo v čast sv. Martinu in za blagoslov mošta, ki je postal vino, je bila letos v okviru občine izbrana proštija; mašo in obred je opravil p. Matej Senteš.

- Pri Sv. Ožbaltu je pet zaporednih torkov potekal seminar »Živi in deli Kristusa«.

- Za srečanje zakoncev jubilarcev in pozornost pevcem ob godu sv. Cecilije si vsaka župnija izbere svoj datum in obliko. V kloštru je že tradicija, da se zakonce jubilarce povabi na zahvalno nedeljo, da se tako Bogu in drug drugemu zahvalijo za zvestobo; ob tem dogodku so povabljeni tudi pevci, da jim zapojejo in z njimi praznujejo sv. Cecilijo.

Za nadaljevanje pisanja se zopet oziram na besede: »Sv. Frančišek nam je vzor za naše življenje in apostolat.« V Vodilu je bratom naročal, da se morajo na oznanjevanje in pridiganje dobro pripraviti, zlasti če bi kdo želel iti oznanjat drugam – celo k nevernikom ... Tudi naša skupnost se zaveda tega. Zato smo – kolikor so dopuščale možnosti – bili na duhovniških dnevih na Pohorju in na permanentni vzgoji v Piranu. P. Danilo je bil od 10. do 15. novembra v Rimu na tečaju za narodne duhovne asistente OFS-a in FRAME

(glej poseben prispevek o tem). P. Igor je bil v Šibeniku na srečanju, ki je bilo v hrvaški provinci namenjeno tematiki o vzgoji. Štirje bratje so bili 30. 9. v Vinkovcih na provincialnem dnevu hrvaške province. Bratje smo poromali tudi na Brezje, kjer je bil 26. 10. dan frančiškove duhovnosti in molitev za mir v duhu Assisija, popoldne pa smo si ogledali prizor »Frančišek pri sultanu«, ki ga je zaigrala skupina mladih ... Ker je bilo popoldne na razpolago še kar nekaj časa, smo šli z našim avtobusom na Avsenikovo domačijo – muzej v Begunjah. Po ogledu je bil čas za »kavico«: romarji so si naročili pijačo, za eno mizo smo sedli štirje patri in si tudi nekaj naročili. Romarji so nas opazovali in se pogovarjali ... Vsi štirje smo imeli občutek, da je to veliko pričevanje za ljudi: »Ecce, quam bonum et iucundum ...« (»Glejte, kako dobro in prijetno je, če so bratje skupaj.«)

Ko smo že pri romanjih, naj dodam, da je na Brezje poromal tudi p. Milan z župnijskimi sodelavci, p. Matej pa s farani ptujskih župnij v Stično in na Zaplaz ...

»... življenje in apostolat ...« Poglejmo nekaj pomembnejših stvari v življenju in delu našega provinciala p. Igorja v obdobju po frančiškovem:

- * 1.–3. oktober, mednarodna konferenca o dialogu med kristjani in muslimani (Tromostovje): predavanje o srečanju med sv. Frančiškom in sultanom al-Kamilom v Damietti leta 1219;

- * 5. oktober, v Rimu na simpoziju o sv. Jožefu Kupertinskem: predavanje »Sv. Jožef Kupertinski, svetnik za naš čas«;

- * 13. november, Veržej, znanstveni posvet ob 100-letnici združitve prekmurskih Slovencev z matičnim narodom: predavanje z naslovom »Prekmurje v vatikanskih arhivih 1918–1924«;

- * 16. november, Brezjanski pogovori na Brezjah: ponovitev predavanja o srečanju Frančiška in sultana.

Vsa naša skupnost lahko potrdi, da se je na vse to dobro in temeljito pripravil ... Njemu in prov. tajniku p. Danilu je veliko časa vzela pri-

prava in izvedba izrednega prov. kapitlja, ki se je v kloštru odvijal 6. in 7. novembra. Vsi smo bili veseli navzočnosti generalnega ministra in asistenta. Pri razpravah sta nam odprla kakšen nov vidik. Kapitelj se je odvijal v bratskem vzdušju. Izglasovani so bili trije sklepi.

Ob toliko dogodkih naj bo omenjeno še, da je Škofijska karitas Maribor pri nas organizirala izobraževanje za sodelavce Karitas s ptujsko-oromoškega območja, v tednu Karitas pa je bil v naši cerkvi dobrodelni koncert Dekanijske karitas Ptuj-Zavrč.

Morda še en dogodek, za katerega bi se lahko uporabil rek »Vsako zlo je za nekaj dobro«. Pred nedavnim se je p. Marijan Cafuta odpeljal v Maribor na zdravniški pregled. Del pregleda je opravil popoldne, drugi del pa je bil na vrsti popoldne. V vmesnem času je želel obiskati grobove sorodnikov na pobreškem pokopališču v Mariboru. Na parkirnem prostoru se je pred avtom zgrudil na tla; k sreči so ljudje hitro poklicali rešilca, ki je p. Marjana odpeljal v bolnišnico, od koder je pater poklical k nam. V bolnišnici je

ostal en teden na preiskavah ...

Obiskali smo ga, se pogovorili tudi z zdravnikom ... In glej! V tistem času so mu v bolnišnici vstavili dve žilni opornici ob srcu! Bog ve, koliko časa bi po redni poti moral čakati na to. Seveda so mu zdravniki dali še raznorazna navodila za izboljšanje zdravja ...

V novi številki revije »Med nami« je intervju z zlatomašnikom p. Jožetom Osvaldom, ki pred zajtrkom rad reče: »Veš, nekaj ojestrega bi mi pasalo ...!«

Brat Franc pridno dovaža drva v obednico, saj vemo, da »moraš nekaj dati v peč, da potem peč da' nekaj od sebe!«

Zase in za vse vas želimo, da bi Novorojeni razlil na naše in vaše življenje in apostolat čim več blagoslova! Pax et bonum!

Kloštrčani

Filialna hiša sv. Doroteje

Gospodar in gozdar

Nekega novembrskega dne sta se gospodar in gozdar dogovorila, da obiščeta širni gozd po celi Sloveniji. Skrbelo ju je namreč stanje gozda. Želela sta ga razredčiti in odstraniti, kar je odvečnega. Toda kje začeti? »Pojdimo na Štajersko ...«

Najprej sta se ustavila blizu rimskih izkopanin ob Dravi in tam našla staro, zelo staro lipo. Sedla sta pod njo in modrovala: »Pravijo, da je to najstarejša lipa v Sloveniji. Pod njo se ljudje lahko odpočijejo, skrijejo pred soncem in zadihajo s polnimi pljuči. Ta lipa ima celo svoje potomke po Halozah. Je rodovitna, nima je smisla podreti.«

Zahrepenela sta po sončnih in toplejših dnevih ter se odpravila k morju. Našla sta precej borov, palm, kakijev. Slednje sta tudi pokušala. »Tu je primeren prostor za otroke, družine in različne skupine. Tega jim pa res ne moreva vzeti.«

Ko sta si dodobra ogrela svoje kosti, sta si zaželela haloške kapljice. Ustavila sta se ob Dravinji. Našla sta čudovit park, v bližini samostana pa celo zaščitene ilekse. Gozdar je znal povedati vse o njih; to drevo je dvospolnik, ženska je rodna, moški pa bodeč. Po slovensko se drevo imenuje božje drevce, ki krasi upodobitev jaslic v širši okolici. »Zaščitene drevesa pa res ne smeva podirati!«

Nedaleč od tam sta naletela na enkratno bukev s tremi vrhovi. Velika skrivnost. Občudovala sta jo, o njej na dolgo razpravljala, a do zaključka nista prišla. Zato sta sklenila, da počakata še dve leti, nakar jo bosta podrla in hlodovino namenila sosedom.

Kot zvesta vernika sta med delom našla tudi čas za romanje. Odpravila sta se na jugozahod Haloz. En del poti sta morala pešačiti po romarski poti, ob kateri sta našla veliko sliv. Utrujena sta se ustavila in se posladkala s sočnimi sadovi. »To imajo številni romarji radi. Slive naj še naprej obilno rodijo.«

Po napornem in dolgotrajnem pregledu gozdov je gospodar zbolel. Gozdarja je zaskrbelo, zato sta se odpravila na Kozjansko po pomoč. »Patrove kapljice mu bodo prav gotovo pomagale. Pa tudi kostanjev in akacijev med. Marljive čebele ne smejo ostati brez dreves. Pustimo jih!« Na svoji poti nista mogla spregledati slovenske metropole. Naletela sta na veliko zelenja in ob

Ljubljanici začuda tudi na češnje. To drevo naj ostane, saj njihove plodove nosijo bolnikom.

Gozdarja je začelo skrbeti, kaj bo s sečnjo. »Nič še nisva posekala.« Gospodarjeva odločitev je bila hitra. »Tam na dveh hribih, izven bodeče žice, posekaj dve smreki na en mah!«

Po vseh hribih in dolinah sta si zaželela malo ravnine. Odpravila sta se v žitnico Slovenije. Tudi tam je veliko gozdov, večjih, manjših, par dreves, celo eno samo drevo. Mlela sta in mlela: »Drevesa zadržujejo veter in dajejo sekance za kurjavo. Pustiva jih na miru.«

Ko sta tako obdelala vse gozdove v Sloveniji, sta si zaželela sodobnosti. Kupila sta si dron in ga poslala po celi domovini. »Da nisva morda česa spregledala. Gozd je naše največje bogastvo.«

Po dveh dnevih se je dron vrnil in na posnetku sta res opazila majhno oazo med Dravo in Pešnico. Tu je bilo manj dreves, a veliko lüka. Sledila je dolga razprava. »Kaj storiti s tem lükom? Saj je zdravilen in je za 9 dohtarov, a kaj ko lük ni drevo,« je dejal gospodar. Sedla sta v vaško gostilno in nadaljevala z ocenjevanjem situacije. Gospodar je predlagal, naj ga drugo leto ne sadijo več. Gozdar je bil prizadet in je prosil gospodarja, naj še malo potrpi, da ga bo še okopal in pognojil.

Ob zaključku druženja sta si priznala, da je velik vedno velik in majhen vedno majhen. Kdor lahko razume, naj razume.

Občina Dornava je končno izpolnila obljubo in razširila dovoz do župnišča za parkirišče. To je

bilo nujno potrebno za obiskovalce in nedeljnike. Tudi večje vozilo sedaj lahko pripelje na dvorišče. Bogu hvala.

Pozdrav vsem,
p. Emil

Minoritski samostan sv. Frančiška

Lep, sončen pozdrav iz Pirana, ki se na današnji dan (sv. Frančišek Ksaverski) lahko pohvali s prijetnimi desetimi stopinjami, ki jih nekoliko nižja blaga burja. Z mislimi se vračam v mesec kimavec, ko nas je sonce še prijetno grelo. Tudi naš samostan v tem času ni sameval, ampak so mu prinašali življenje tisti, ki so hoteli izkoristiti zadnje zares poletne žarke. Življenje v samostanu se je počasi umirjalo, a zares mirno bo v adventu, ko ni na vidiku kakšnih skupin. Zadnja za to leto je bila Frančiškova mladina iz Štepanje vasi pod vodstvom br. Mateja Nastrana in sestre FMM.

Kot pri vas na ljubljanskem in štajerskem koncu se je tudi pri nas začelo novo pastoralno leto in s tem verouk. Br. Robi in p. Roman se spet pripravljata na verouk iz tedna v teden. Br. Robi se ob torkih sprehodi do piranskega župnišča, kjer poučuje verouk. P. Roman pa vsak ponedeljek roma k strunjanski Materi Božji in veroučencem posreduje resnice naše vere. Oče Bojan, tamkajšnji župnik, ga zna porabiti tudi za kakšne druge stvari. Nobeden od njiju pa se žal ne more po-

hvaliti z velikim številom veroučencev. »In illo tempore«, ko sem bil kaplan v Piranu, sem imel v enem razredu več veroukarjev, kot jih je sedaj vseh v Piranu.

September se je hitro bližal svojemu koncu. Bil je čas, da najdemo voditelja tridnevnice pred sv. Frančiškom. Na razne strani smo metali trnek, a nismo najboljši ribiči. V domačem ribniku nismo nič ujeli. Na Sveti Gori smo ujeli p. Miha Volka. Lepo je pridigal, ljudje so mu bili hvaležni in lepo smo se imeli. Mislim, da je bil tudi on rad med nami.

27. oktobra zvečer smo se zbrali v naši cerkvi k molitvi za mir v duhu Assisija. Kot je to že stalnica, je molitev vodil naš škof Jurij. Udeležba je bila zadovoljiva. V molitev se je aktivno vključil naš piranski FSR.

Čas je tekel naprej (in še vedno teče) in že so bili tu vsi sveti. Nekoliko smo ocedili naš grob in tako izkazali hvaležnost tistim, ki so dajali življenje našemu samostanu pred mnogimi leti. Popoldne na praznik vseh svetih se je zbrala vsa nekdanja piranska župnija na skupnem pokopališču in molila za pokojne. Vse se je odvijalo po že ustaljenem ritmu.

Kot po navadi si je tudi letos piranski župnik vzel čas za svoj dopust ob koncu oktobra. In tako je bila nekaj časa župnija, če tako rečem, v naših rokah. S p. Romanom sva se izmenjevala pri mašah po piranskih cerkvicah in v stolnici. Bila sva prizanesljiva in sva mu pustila vse ovčice žive.

Približeval se je praznik sv. Elizabete Ogrske. Za njen praznik smo načrtovali obljube dveh novink za FSR. To sta bili Marjana Valič Stipan-

čič in Antonija Božič. Ena je iz Lucije, druga pa iz sečoveljske župnije. Piranska družina FSR se veseli tega dogodka. Zelo potrebuje mlajše moči, ki bodo zagotovile njeno živost. Slovesnost obljub smo imeli popoldne ob 16. uri s sveto mašo. Somaševanje je vodil br. Janez, ki ju je pripravljajal na obljube. Somaševal je p. Roman. Prisotna pa sta bila tudi njuna župnika. To je lepa potrditev zanju. Prisotnih je bilo kar veliko ljudi, med njimi je bilo lepo število njunih sorodnikov. Vse skupaj smo sklenili s pogostitvijo v starem refektoriju. Tako kot v cerkvi je bilo tudi tu lepo vzdušje. Nobenemu se ni mudilo domov.

Naš samostan, kot je to že stara navada, sprejme brate, ki se udeležujejo trajne vzgoje. Prvi dan, ki je bil namenjen vsem, je bil med nami Karel Gržan. Hvala vsem bratom, ki ste bili v našem (vašem) samostanu, še prav posebej mlajšim, ki ste bili med nami ves čas trajne vzgoje.

V drugi polovici novembra se je morje spet sprehodilo po nižjih predelih Pirana. Prišlo je skoraj do začetka naše ulice. In ta sprehod je morje kar ponavljalo nekaj dni zaporedoma. Eni so vili roke, ker jim je voda zalivala lokale, drugi so pa veselo čofotali po morski vodi na Tartinijevem trgu. Tartini pa se ni oziral ne na morje, ki mu je zalilo podstavek, ne na tiste, ki so čofotali po vodi, ampak je trdno držal violino.

Ker smo se že ovili v adventne barve, pomeni, da se približuje božič. Še prej bomo počastili Brezmadežno. Tridnevniko bomo imeli piranski duhovniki kar v lastni režiji.

Vsem, ki boste prebirali te vrstice, če boste imeli

potrpljenje, želim duhovno prežeto praznovanje božičnih skrivnosti in blagoslovljeno novo leto.

br. Janez Pyranensis

Minoritski samostan sv. Vida

Pri Sv. Vidu gre vse po ustaljenem redu. Tako v samostanu kakor v župnijah gre življenje kot ponavadi. Verouk je popestril naše življenje, saj smo z veroukom zaposleni na štirih lokacijah. Na Vidmu je v mlajših skupinah tudi po 30 in več veroučencev. Ob petkih imamo zjutraj dve skupini, in ko se usipljejo vsi naenkrat proti šoli, jih je polna cesta. Natalija pravi: »Glej, toliko jih je, kot imajo nekatere župnije vseh otrok.« Šola nam gre toliko na roko, da višje razrede deli na dekleta in fante, ki imajo verouk v času pouka, ker imajo proste ure. Drugače pa je z obiskom nedeljske maše. Tu pa gre udeležba samo navzdol. Praznik sv. Frančiška smo lepo praznovali. V Frančiškovi družini se veselimo dveh novih članov – brata in sestre, ki sta naredila zaobljube. Ena kandidatka pa je kot postulantka in se pripravlja na noviciat.

Tudi vse druge župnijske skupine lepo delujejo. V vseh skupinah so odnosi zdravi. Posebej izstopa MePZ sv. Vida, ki pripravlja božični koncert, ki bo 28. decembra ob 16. uri. To bo jubilejni koncert, saj bo 10. obletnica novih orgel, 30. obletnica pevskega zbora in 50. obletnica službe organista g. Srečka Zavca.

V tem letu smo začeli vabiti nedeljnike po maši na »farno kavo« v naš dom p. Mihe Drevenška. Določena skupina se redno dobiva po jutranji in pozni maši. Res je prijetno, dobro se počutijo. Jesen je bila v znamenju križev. Do praznika vseh svetih smo hoteli obnoviti leseni del križa na pokopališču, pa mojster pravi, da je v slabem stanju. Hitro smo se morali odločiti; spomnili smo se, da je nekje založen les. Izpeljali smo hitro akcijo in pripravili vse, da smo zamenjali les, sam Kristus

pa je pozlačena litina. Tako smo na praznik vseh svetih že blagoslovili obnovljeni križ.

V julijski nevihti pa je padel »Drašekov« križ na Dravinjskem Vrh. Poškodovana je bila samo glava in se ne da popraviti. Ker je lastnik zemljišča kupil to parcelo s križem in ne želi več imeti križa na svojem, smo celo jesen iskali nekoga, ki bi križ sprejel. Pa ga ni bilo, zato smo na ŽPS potrdili, da križ obnovimo in ga postavimo pri Sv. Janžu. Že nekaj časa smo imeli probleme z našimi zvonovi. Tudi kakovost zvonov je bolj slaba. Med vojno so bili zvonovi odvzeti. Ko se je p. Danijel vrnil iz izgnanstva, je v zahvalo naročil zvon v Zagrebu. Ker je zvonik zelo tesen, je želja, da dodamo vsaj še en zvon, malega pa morda tudi zamenjamo. Tudi leseno ogrodje bo treba zamenjati. Gospodarski svet in ŽPS sta obnovo potrdila. Smo v fazi ponudb in predračunov ter pridobivanja soglasij. Kakšna bo odločitev, še ni znano.

Na Vidmu že od nekdaj veliko damo na božično devetdnevnic. Tudi letos se pripravljamo. Navdušujemo tudi druge župnije. Do zdaj je bila udeležba lepa. Kako bo letos, še ne vemo. Mi smo se odločili, da bomo sejali, Bog pa daje rast. Zdaj pa je čas, da gremo sejat pšenico, saj je sv. Lucija blizu. Videmčani vsem želimo blagoslovljene praznike.

p. Tarzicij Kolenko

Minoritski samostan Svete Trojice

Čas zelo hitro teče in vreme pri marsikaterem človeku igra veliko vlogo. Za marsikoga je bilo posebej blagodejno vreme v oktobru. Sonce nas je božalo in počasi smo lahko opazovali, kako se vse spreminja v jesensko podobo, ko listje in vsa narava počasi odhajata k zimskemu počitku.

Čeprav je sedaj že zelo turobno jesensko vreme, človeku ne sme zmanjkati vedrine, tudi ob dejstvu, da se mora spet nekaj napisati za celotno provinco. Pri nas na Gorci so spet živahni vikendi, saj se vrstijo različne birmanske in druge skupi-

ne, ki nam razbijejo monotonost vsakdanjega življenja. Bog daj, da ves trud p. Damjana in p. Andreja ne bi bil zastonj. Kaj več o tem vam bosta drugič napisala onadva, ki sta bolj kompetentna za te reči.

Pastoralno življenje teče po ustaljeni navadi. Na pokopališču več kot leto dni ni bilo velikega križa in mnogi so me spraševali, ali res ne bo več križa ... No, tik pred vsemi svetimi je postavljen lep nov križ, tako da so sedaj več ali manj vsi zadovoljni, ko vidijo križ, ki krasí naše pokopališče. Bog daj, da bi pogled nanj ljudi spodbujal k temu, da bi lažje prenašali svoje življenjske križe.

Kar se tiče ostale pastore, moram povedati, da nas različni duhovniki prosijo za pomoč v Halozah, na Dravskem polju ali v Slovenskih goricah. P. Damjan poučuje verouk v treh župnijah, poleg tega je ob vikendih zavzet z birmanskimi skupinami. P. Andrej pa ima skavtske skupine. Celo jaz, ki po letih spadam že med odpisane, moram večkrat iti na pomoč v druge župnije. Koliko časa bom še pri moči, pa sam dragi Bog ve.

Sedaj v naši župniji nekateri na veliko razpravljajo o zaprtju trojiškega samostana. Eden od župljanov je dejal, da to zgleda tako kakor policijska postaja brez miličnikov. Jaz se ne spuščam v razpravo o teh zadevah in poudarjam, da še nikoli ni bilo, da nekako ne bi bilo. Prosim moramo Sv. Duha, da bi se vse prav izteklo.

Ob koncu tega skromnega prispevka v imenu naše skupnosti na Gorci pošiljamo vsem v provinci in izven nje lepe haloške pozdrave. Ker pa čas hitro teče, naj mi bo dovoljeno, da v imenu naše skupnosti želim vsem skupaj vesele božične praznike, v novem letu 2020 pa obilo Božje pomoči in varstva!

p. Benjamin

Minoritski samostan Matere Božje

Letošnja topla jesen je pripomogla, da se je romarski utrip na božjepotnem kraju podaljšal. Večji je bil tudi obisk Ptujске Gore. Nedeljske romarske

maše od začetka posta pa do konca rožnovenskega meseca so dobro zaživele. Vztrajni romarji so nam nekako narekovali podaljšanje romarskega obdobja do konca cerkvenega leta, nedelje Kristusa Kralja. Morda ne bi bilo odveč vztrajati še naprej. Kaže, da bolj kakor domačini iščejo zavetje pri Mariji Zavetnici ljudje od drugod. Ali pa domači raje romajo drugam? Ko bi le!

Smo pa res poromali. Že zgodaj spomladi smo pri ŽPS snovali načrte za župnijsko romanje. Zaradi dogajanja doma je bilo treba spreminjati termin. Padla je ideja, da bi bilo dobro udeležiti se slovensko-hrvaškega srečanja na Hrvaškem. Tovrstno srečanje je bilo namreč leta 2011 tudi pri nas na Ptujski Gori. Rečeno, storjeno. Z nekoliko več reklame in osebnim povabilom smo uspeli navdušiti farane. Letošnje srečanje sosednjih narodov je bilo v hrvaškem Krašiću, rojstni župniji blaženega mučenca kardinala Alojzija Stepinca. Predhodni pomisleki, dvomi so se na romanju spremenili v nepopisno zadovoljstvo. Čudovit sončen dan, duhovno bogat program srečanja dveh sosednjih narodov, posebej sv. maša, pri kateri je pridigal nadškof Alojzij Cvikel, eden hrvaških škofov je celo izpostavil podobo naše Marije Zavetnice, vzdušje, ki smo ga ustvarili gorski romarji po maši na trgu, ki so se mu pridružili drugi romarji ter škofje z obeh strani ... popoldne pa romanje slovenskih skupin v zagrebško katedralo (ob spremstvu policije na motorjih) na Stepinčev grob in molitev ter ob koncu obisk bratov minoritov pri Svetem Duhu. Velika dodana vrednost za naše romarje je bilo seveda spoznavanje lika bl. Stepinca, posebej njegove izjemne vloge pri pomoči slovenskim duhovnikom v času nemške okupacije. In ne nazadnje, večina Hrvatov in Slovencev je na tem srečanju izvedela, da je mladi duhovnik Alojzij Stepinac osvojil Triglav; pri darovanju je velika slika Triglava okrasila daritveni oltar. Skratka, izbira romarskega cilja je izzvenela kot zadetek v polno.

Isti dan so naši ministranti poromali v Maribor na škofijsko srečanje. Na kvizu o poznavanju bl.

A. M. Slomška jim je le za las ušla prva nagrada, pokal, ki so ga osvojili že lani. Čestitamo!

Nedeljo pred tem nepozabnim romanjem, 13. 10., pa smo prav tako čudovit sončen dan izkoristili za izlet otroškega pevskega zbora, ministrantov in staršev. Od osme maše, pri kateri so pridno sodelovali, smo »poromali« na Roglo in se po poti med krošnjami povzpeli na nov razgledni stolp. To je bila atrakcija, saj je bil stolp odprt le nekaj dni prej. Po okrepčilu (dobrote kuharice Magde) je sledil še ogled in preizkus drugih zanimivosti, ki jih ponuja Rogla, posebej pohorska vasica, otroški zipline, adrenalinsko sankališče.

Na zahvalno nedeljo smo se ob sadovih zemlje, ki jih prejemo po Božji dobroti, z zakonci jubilarji zahvalili za neizmerni dar zakonske zvestobe. Sv. mašo je daroval p. Vito. Zakonske jubilarje sta posebej okrasila bisernoporočena Franček in Jožica Jeza iz Stogovcev (Vapča vas). V krogu domačih in sorodnikov pa sta slavljenca obhajala častitljivi jubilej 30. novembra; sv. mašo je zanj daroval sorodnik biserne neveste p. Jože Lampret.

Ob vsem dogajanju tudi ribe niso pobegnile. Za njimi se je podal in z ribiško palico tekmoval – kdo drug kot gvardijan p. Marjan. Občasno ribe »zaplavajo« tudi na naše krožnike.

Ob zaključku izrednega provincialnega kapitlja je bila naša gorska skupnost in bazilika počaščena z obiskom generalnega ministra fra Carlosa Alberta Trovarellija.

S petmesečnim časovnim zamikom je končno

stekla adaptacija objekta stare pošte in podstrešja. V prostoru nekdanje pošte želimo urediti bolj prostorno veroučno učilnico, podstrešje nad njo pa bo služilo duhovnikom ob romarskih shodih, sicer pa kot večnamenski prostor (pevske vaje, sestanki ipd.).

Od romanj, izletov, potepov, praznovanj ter obnov smo se te dni obrnili k sebi – v svojo notranjost. Obhajamo župnijski misijon. Pa saj so prav te stvari tlakovale pot k duhovni prenovi. Misijon poteka ob deseti obletnici imenovanja bazilike (8. december). Poteka v treh zaporednih vikendih: na nedeljo Kristusa Kralja, prvo adventno nedeljo in ob prazniku Brezmadežne. Tokrat misijonarijo salezijanci. Bog daj, da bi ta – za nas podaljšani – advent obrodil potrebne sadove za župnijo in romarsko baziliko.

Bratom v provinci ter vsem, ki prebirate Sporočila, želimo blagoslovljen božič ter varstvo Nje, ki nas s svojim Sinom sprejema pod zavetni plašč.

p. Martin Gašparič

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Prisrčen poznojesenski pozdrav iz Olimja. Kljub krajšim dnevom in mrzlemu vremenu se pri nas vsak dan dogaja mnogo zanimivega. Romarji in turisti prihajajo in z lepimi spomini tudi odha-

jajo od nas. Zato vas bomo tudi tokrat popeljali nekaj mesecev nazaj v zgodovino našega dela, da vsaj malo začutite utrip našega samostanskega življenja.

Sredi septembra, ko so bili dnevi še dokaj topli in sončni, so se naše članice Karitas Obsotelje odločile za dobrodelno akcijo. Nakupile so vreče s papriko in se na vrtu za samostanom, na klopeh za turistično malico iz popotne torbe, pripravile k vlaganju. Naša kuhinja jim je odstopila prostor, kjer so paprike vložile v kozarce in jih pripravile za ozimnico tistim ljudem, ki so potrebni dobrodelne pomoči. Zelo lepo dobro delo v korist župnijske skupnosti in ubogih, ki jih imamo vedno med sabo; naša dolžnost je, da jim pomagamo.

Zadnji poletni dan smo se razveselili obiska našega provinciala p. Igorja, ki je k nam pripeljal minoritskega bogoslovca iz Zambije, ki v Rimu študira teologijo na Serapficumu. Prijeten fant, za katerega upamo, da bo obogatil minoritski red in stopil na pot mnogih afriških redovnikov, ki so se posvetili delu v Gospodovem vinogradu.

Zadnji teden septembra smo se lotili polepšanja našega romarskega doma in samostana. Pleskarji podjetja Tolič so se lotili odpravljanja vlage, ki se je nabrala na stenah v kopalnicah romarskega doma, istočasno pa tudi prenove hodnika in kuhinje v prvem nadstropju samostana.

Jesen je doba pobiranja pridelkov narave. A tudi doba, ko lahko iz sebe naredimo boljšo Božjo podobo. Tega se zavedajo mnogi, ki se v tem mesecu zbirajo v našem romarskem domu skupaj z voditeljico duhovnih vaj s. Štefko.

A tudi naši bratje skrbijo za duhovno rast v sebi in drugih. Zato je p. Ernest odšel v prvem tednu oktobra na romanje v Medžugorje, p. Jože pa na srečanje izseljenskih duhovnikov v nemško mesto Trier. Ostali smo doma skrbeli za turiste in romarje, ki se vsak konec tedna z avtobusi pripelejo na ogled našega samostana, cerkve in stare lekarne. Oktobrske sobote so zdaj tako množično obiskane, da imamo vsi bratje polne roke dela. A ne le s turisti, ob sobotah imata p. Ernest in p. Rufin tudi veroučna srečanja za starejšo in mlajšo skupino veroučencev. A ti niso prav redni in dosledni obiskovalci veroučnih ur, mnogi pri teh urah iz različnih razlogov manjkajo.

Mesec oktober je papež Frančišek posebej razglasil za mesec misijonov. In prav v tem mesecu se je od svojega življenja poslovil dolgoletni misijonar v Afriki, v državi Zambiji, jezuitski brat Jože Rovtar. P. Ernest in kronist teh vrstic sva se udeležila njegovega pogreba na pokopališču v Dravljah pri Ljubljani. P. Janez Mujdrica je sobratu Jožetu Rovtarju rekel v slovo: »Nekaj čudovitega si naredil. Čestitamo! Jože, hvala ti!« Dolga leta je bil p. Jože ekonom v semenišču Mpima. Tam je bilo okrog 120 malih semeniščnikov in 80 bogoslovcev, ki so študirali filozofijo. Bilo je tudi okrog 20 profesorjev. Jože je bil odgovoren za hrano, stanovanje, zgradbe, kmetijo, vrt. Pod sabo je imel okrog 30 zaposlenih. Sv. mašo in pogrebno slovesnost je ob somaševanju številnih sobratov duhovnikov vodil jezuitski provincial p. Ivan Bresciani.

V soboto, 19. oktobra, je bilo v Krašiću, rojstnem kraju kardinala Alojzija Stepinca, tradicionalno slovensko-hrvaško romanje, ki se ga je udeležil naš gvardijan p. Ernest Benko in skupina naših faranov.

»Naše današnje skupno slovensko-hrvaško romanje je v prvi vrsti znamenje hvaležnosti bl. kardinalu Alojziju Stepincu, ki je leta 1941, ob okupaciji takratne Jugoslavije, sprejel kar 535 pregnanih duhovnikov z območja, ki so ga na slovenskem ozemlju zasedli Nemci.« S temi besedami je mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikel na začetku pridige poudaril namen slovensko-hrvaškega romanja v Krašić, rojstni in smrtni kraj blaženega Alojzija Stepinca. Sveto mašo je ob somaševanju številnih slovenskih in hrvaških škofov ter duhovnikov in ob navzočnosti okoli štiri tisoč vernikov daroval kardinal Josip Bozanić.

Zadnje dni oktobra je z nami prebival in molil tudi p. Damjan Tikvič, ki je prišel k nam v romarski dom na svojo osebno duhovno prenavo. Spomin na naše rajne nas vsako leto spomni na minljivost življenja. Bogoslužje vseh svetih smo imeli dopoldne v cerkvi, popoldne pa je bila sv. maša z molitvenimi spomini za rajne na pokopališču.

Prvo nedeljo v novembru Cerkev na Slovenskem obhaja zahvalno nedeljo. Bogu in ljudem se želimo zahvaliti za vse dobro, kar smo v tem letu prejeli, in se priporočiti za varstvo in odvritev vseh dušnih in telesnih nevarnosti. Tudi v naši cerkvi smo okrasili stranski oltar z jesenskimi darovi naše zemlje in skupaj zapeli: »Tebe, Boga, hvalimo ...«

V torek, 5. novembra, smo se zbrali v kapeli romarskega doma patri in vsi sodelavci in sodelavke, ki nam pomagajo pri različnih delih v samostanu, na vrtu in čistijo ter pospravljajo romarski dom, da smo s sveto mašo počastili Boga, ki nam je dal dobro in skrbno gospodinjo Martino Cvirn, ki je te dni praznovala svoj 50. rojstni dan. Dve torti, dobro kosilo in darila, vse

to je bilo znamenje, da smo z njenim delom zelo zadovoljni in smo ji za vse, kar stori dobrega za nas, tudi hvaležni.

V sredo, 13. novembra, so se v Olimju srečali duhovniki dekanij Kozje, Rogatec in Šmarje. Najprej smo se zbrali v cerkvi k adoraciji in vsak je imel priložnost, da opravi sv. spoved. Sledila je sv. maša, ki jo je ob somaševanju 20 duhovnikov vodil g. Rok Metličar, ki je do novega škofa celjske škofije njen začasni voditelj. Po maši smo imeli srečanje in pogovor o pastoralnih izzivih, ki nas čakajo v bodočnosti v tej škofiji in v naših župnijah. Skrb zbujačo je dejstvo, da naša škofija trenutno nima v semenišču niti enega bogoslovca. Zato pa je razveseljivo dejstvo, da smo sredi novembra v našem romarskem domu na duhovnih vajah gostili osem kandidatov pripravljalnega letnika za bodoče duhovnike. Pripeljal jih je g. Janez Kozinc, ki je določen za njihovega duhovnega voditelja. Tudi druge skupine se radi udeležujejo duhovnih vaj v našem domu. Tako je uršulinka s. Štefka sredi novembra pripeljala skupino mladih na duhovne vaje v tišini, upokojeni nadškof Turnšek pa tik pred začetkom adventnega časa 12 oseb iz njegove zakonske skupine. Lahko zapišemo, da je naš romarski dom zadnja leta redno zaseden z različnimi skupinami, ki si želijo v miru in tišini v našem kraju nabrati novih duhovnih moči za vsakdanje življenje.

V petek, 22. novembra, so bili k izdelovanju adventnih venčkov v romarskem domu povabljeni vsi, ki imajo smisel za oblikovanje in umetnost. Povabile so jih sodelavke Karitas Obsotelje. Naredili so zelo lepe adventne venčke zase in za tiste, ki so jih kupili po sv. maši na Andrejevo nedeljo, ki smo jo obhajali 24. novembra. Sv. mašo je v cerkvi sv. Andreja nad Olimjem vodil p. Ernest. Faranom in drugim obiskovalcem naše župnije smo po sv. maši ponudili v prodajo adventne venčke. Prostovoljni prispevki so vedno namenjeni za potrebe Župnijske karitas.

V nedeljo, 1. decembra, smo se spomnili veli-

kega misijonarja Frančiška Ksaverja, ki mu je v naši cerkvi posvečena stranska kapela, in obhajali t. i. Frančiškovo nedeljo. Sv. mašo je v župnijski cerkvi ob somaševanju domačih patrov vodil provincial slov. minoritov p. dr. Igor Salmič. Po sv. maši je bila na sporedu tudi igrice za otroke in prihod Miklavža. Obdaroval je vse otroke, ki so se to nedeljo zbrali pri sv. maši.

V nedeljo, 8. decembra, na praznik Brezmadežne, smo obhajali tudi Ambroževo nedeljo. Pri sv. maši v župnijski cerkvi so sodelovali naši čebelarji, ki so nas ob koncu slovesnosti pogostili z medenimi izdelki.

Letos smo v sodelovanju z zakoncema Kodrič pričeli s sv. mašami za družine s predšolskimi otroki in mlajšimi iz prvih veroučnih razredov. Vsi skupaj se trudimo, da otroci na svoj način bolj doživeto sodelujejo pri sv. maši. Poskušamo jim na njim doumljiv način približati sv. mašo in z njo povezano evangeljsko sporočilo. Tako sv. maša otrokom ni dolgočasno dogajanje. Pozimi in zgodaj spomladi so sv. maše v kapeli romarskega doma, spomladi in poleti pa v cerkvi sv. Andreja nad Olimjem. Te sv. maše so vsako drugo nedeljo v mesecu. Naša srečanja zanje smo imeli tudi v letošnjem adventu, na nedeljo Brezmadežne.

Božična devetdnevnica nas je vsak večer že uvajala v skrivnost božiča, ki se je kar prehitro prelil v sveti večer. Vsako leto se na ta dan ob 17.30 zberemo pri župnijski cerkvi in gremo peš ob siju bakel do cerkvice sv. Andreja, kjer imamo ob 18. uri otroško polnočnico, pred katero naši člani ŽPS pripravijo za otroke in ostale lepo božično igrice. Po sv. maši je za vse tudi majhna pogostitev pred cerkvijo.

Polnočnica pa je vedno v župnijski cerkvi in je lepo obiskana tudi z romarji in turisti iz term.

V četrtek, 26. decembra, na praznik sv. Štefana, bomo imeli po sv. maši zdaj že tradicionalni blagoslov konj na dvorišču Osojnikove kmetije. V nedeljo, 29. decembra, na praznik Sv. družine bo pri sv. maši tudi blagoslov majhnih otrok.

V torek, 31. decembra, na silvestrovo, farane

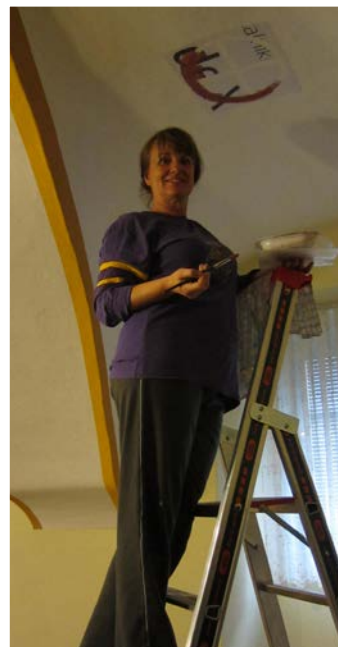
povabimo v cerkvico sv. Andreja, kjer je ob 18. uri zahvalna sv. maša, po maši pa družabno srečanje ob toplem čaju in vinu.

Dragi sobratje, božič je dan velikega veselja, dan upanja za vse človeštvo. Božje dete je prišlo živeti k nam, da nas zopet poveže z Bogom in med seboj. Naj bo ta povezanost vidna tudi v letu 2020. Bog z vami.

Bratje iz Olimja

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja

Tudi v Ljubljani, ki je najlepše mesto sveta, preživljamo zadnje tedne tega leta. Čas od zadnjega oglašanja do danes je bil bogat z dogodki in življenjem v samostanu in župnijah, ki jih oskrbujemo. Izpostavil bom le najpomembnejše dogodke, ki so vredni omembe v naših Sporočilih. O obnovi naše samostanske obednice smo že poročali. V

mesecu septembru 2019 pa je slikarka ga. Miriam Gremes, ki sicer živi v Ameriki, poslikala strop z izbranimi krščanskimi simboli. Mizar je že naredil glavno kredenco za obednico. Čakamo še na izdelavo miz in nekaj dodatne opreme. Stole bomo naročili in prilagodili tej opremi šele naslednje leto. Obednica bo po novem sprejela k omizju okrog 40 oseb.

Proti koncu septembra 2019 sta prišla v našo skupnost dva sobrata iz Romunije. To sta p. Eremia – Antonel Mîrt in bogoslovec br. Marian – Emanuel Vătămănelu, ki obiskuje tečaj slovenskega jezika. Br. Marian lepo napreduje v znanju slovenščine, p. Antonel pa se vključuje v bratsko skupnost in pastoralno delo. Občasno bosta obi-

skala še naše druge skupnosti, ko ne bosta vpeta v študij in delo v Ljubljani. Med pomembnejšimi dogodki pri nas v Ljubljani je bilo v septembru srečanje svetov krajevnih bratstev Slovenije. To srečanje je bilo organizirano s strani skupine za vzgojo NS OFS Slovenije, ki jo vodi br. Mirko Potočnik iz Pirana. Težo dneva sva nosila s. Doročaja Emeršič in p. Slavko Stermšek. O dogodku je vse natančno zapisano v 6. številki revije Brat Frančišek.

V oktobru 2019 smo v naše samostanske mansardne prostore sprejeli nove študente, ki so z nami sklenili pogodbo. Pet študentov je iz Slovenije in eden s Hrvaške. V tej številki Sporočil se bodo sami na kratko predstavili.

V oktobru smo praznovali sv. Frančiška Asiškega na treh mestih: v župniji sv. Petra, na Brezjah in na koncu še pri sv. Urhu (27. oktobra v duhu Assisija). Na vseh krajih je bil lep obisk vernikov. V mesecu oktobru smo se razšli z gospodinjo Barbaro Mikuž, ki je v samostanu kuhala samo dva meseca. Dobili smo novo gospodinjo, go. Irmo Žakelj, roj. Klemen. Z njo smo 1. novembra 2019 podpisali (dogovor) pogodbo za določen

čas – do naslednjega provincialnega kapitlja 2022 – z možnostjo podaljšanja. Za zdaj stvari tečejo nemoteno.

Srečanje hrvaških in slovenskih ponovincev (kot vam je znano) je bilo letos v Šibeniku in Splitu v mesecu oktobru. Prvič smo bili skupaj tri dni. Bilo je prečudovito. V novembru smo v Ljubljani obhajali tudi področni kapitelj. Zaradi bolezni je upravičeno manjkal p. Tonček Zajc iz Avstrije. Permanentna vzgoja za mlade redovnike – duhovnike je bila letos v Piranu od 17. do 21. novembra. Predavatelja sta bila dva doktorja: dr. Karel Gržan in p. dr. Igor Salmič, naš provincialni minister. V tem času smo en dan v Trstu s sveto mašo obudili spomin na p. Placida Corteseja.

Drugače pa stvari tečejo bolj ali manj mirno naprej. Pravkar smo vstopili v adventni čas in že razmišljamo o postavitvi jaslic in o zadevah, ki jih prinese ta bogati božično-novoletni čas. Voščimo vam vesele praznike in želimo vse dobro.

Bratje iz samostana sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani

Študent naj bo ...

V mansardnem delu samostana sv. Maksimilijana M. Kolbeja v Ljubljani je na razpolago nekaj sob za študente. V letošnjem študijskem letu 2019/2020 je pri nas šest študentov. Za lažje razumevanje prilagamo Kratek pravilnik za študente, iz katerega boste izvedeli najnujnejše. Že pred temi študenti so v letu 2017/2018 in kasneje tu stanovali štirje fantje in eno dekle (Maša Štebih, Matej Lozar, Filip Fras, Teodor Žalik in od 22. januarja do 2. februarja 2019 še študent glasbe Momčilo Petrović iz Beograda, ki je v tem času opravil diplomski izpit iz klavirja na Akademiji za glasbo v Ljubljani).

S kratkim zapisom in s skupno fotografijo se nam bodo po starosti od najstarejšega do najmlajšega v Sporočilih predstavili letošnji študentje, ki stanujejo pri nas.

MIHA RADEŽ

Prihajam iz Otočca v okolici Novega mesta, iz družine s šestimi otroki. Študiram fiziko na Fakulteti za matematiko in fiziko v Ljubljani. Poleg zanimanja za znanost se aktivno udeležujem v glasbi, saj igram trobento v večjih zasedbah in orkestrih. Rekreativno se rad ukvarjam tudi s športom, v zadnjem času predvsem z nogometom in plezanjem.

MARTIN KONCILIJA

Rodil sem se 19. junija 2000 v Novem mestu. Odraščal sem s starši Eriko in Tomažem, sestrama Emo in Ano Marijo, mlajšim bratom Nikolajem ter babico in dedkom. Z družino sodelujemo v župniji sv. Nikolaja, ki je ena od štirih novomeških župnij.

Letos sem začel študij na Pedagoški fakulteti v Ljubljani, program razredni pouk. Rad imam delo z otroki in se že vidim v vlogi pedagoga, saj imam že nekaj izkušenj kot animator na oratoriju, od vodenja krožkov in poučevanja mlajših sorodnikov in prijateljev.

Poleg študija me zanima še veliko stvari. Rad imam geografijo in biologijo. Veliko časa posvečam glasbi. Igram kontrabas in bas kitaro, poprijeti pa znam tudi za kitaro in violončelo. Letos sem začel peti v študentskem pevskem zboru MPP, s katerim vsako sredo prepevamo pri študentski sv. maši na Tromostovju pri frančiškanih. Poleg vseh dejavnosti pa si vedno rad vzamem kakšno uro za šport. Rad igram odbojko, košarko, pravzaprav vse športe, ki mi pridejo na pot. S svojimi sostanovalci v Ljubljani pogosto poprimemo za loparje namiznega tenisa in se pomerimo.

Za zaključek naj povem, da se veselim, kam me bo in kam me je že pripeljalo življenje.

DAVID BREGAR

Sem David Bregar, tretji sin iz družine sedmih otrok iz Šentjerneja. Po opravljeni gimnaziji v Novem mestu sem se vpisal na Akademijo likovnih umetnosti, smer industrijsko oblikovanje. V

prostem času rad animiram risanke, skiciram ali pa se ukvarjam s športom. V naši župniji sodelujem pri mladinskem pevskem zboru, sem pa tudi član katoliških skavtov Slovenije.

LUKA ČUŠ

Sem Luka Čuš in prihajam s Ptuja. Star sem 19 let in študiram na Fakulteti za arhitekturo v Ljubljani. V prostem času rad berem in gledam filme.

KRIŠTOF KRIŽANEC

Prihajam s Ptuja. Imam enega brata. Študiram medicino na ljubljanski univerzi. Rad se ukvarjam s športom (karate, potapljanje, bordanje), sem pilot jadralnega letala. Uživam v vožnji z motorjem.

NIKOLA VARŽIČ

Sem Nikola Varžič. Prihajam s Hrvaške in sem študent na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Doma sem iz Valpova, to je blizu Osijeka. Igram orgle in klavir. V prostem času rad berem, kolesarim in se družim s prijatelji.

Za objavo pripravil p. Slavko Stermšek, gvardijan, s strani province in samostana odgovoren za študente.

Kratek pravilnik za študente**1. člen**

V novem delu minoritskega samostana sv. Maksimilijana Kolbeja na Trubarjevi cesti 80 v Ljubljani so študentom na voljo štiri mansardne sobe s kuhinjo, hodnikom in prostorom za čistila. Ostali prostori v samostanu/župniji se uporabljajo le po dogovoru s samostanom in župnijo.

2. člen

V času rednega študija je enkrat na mesec (lahko večkrat) v večernem času srečanje s predstojnikom samostana (gvardijanom) ali z njegovim namestnikom. Čas in prostor srečanja določimo skupaj. Gre za pogovor o vzgoji, ki temelji na krščanskih vredno-

tah, pa tudi za urejanje vsakodnevnih zadev (posebej pravic in dolžnosti) ter načrtovanje dela (čiščenje ...) in ureditev življenja v mansardnih bivalnih prostorih samostana.

3. člen

Odnos stanovalca do bivalnih prostorov je natančno opredeljen v podnajemni pogodbi s člani 3–11 (dobro preglej ta določila, saj govorijo o konkretnih zadevah). Nekaj jih bomo izpostavili:

- Podnajemnik bo sobo uporabljal izključno za bivanje v času študija.
- V sobo ne bo sprejemal drugih uporabnikov in tudi ne obiskov. Te lahko sprejema v kuhinji ali na kakšnem drugem kraju izven samostana.
- Stanovanje se uporablja tako, da se ne moti drugih v sosednjih sobah.
- V prostorih je prepovedano kaditi.
- Silentium (tišina) nastopi ob 22. uri.
- Sobo in prostore je treba vzdrževati. To pomeni redno čiščenje. Vsakokratni odgovorni za dnevni red, disciplino in čiščenje (ki se izbere po starostnem vrstnem redu) poskrbi, da je narejen pisni seznam za določen čas opravil. Ta seznam se izpostavi na oglasno desko. Dolžnost odgovornega je, da preveri, ali so zadolžitve opravljene.
- Podnajemnik odgovarja za nastalo škodo, ki bi jo povzročil zaradi malomarnosti ali nepravilne rabe.
- Bolj natančna določila so zapisana še v dveh členih, to sta člena 6 in 8 podnajemne pogodbe.

4. člen

Ob praznikih (tudi med tednom) je hvalevredno biti pri sv. maši. V župnijski cerkvi sv. Petra (pri nas) so maše med tednom zjutraj ob sedmih, zvečer pa ob pol sedmih. V nedeljo so sv. maše ob 8. in 9. uri ter zvečer ob pol sedmih. V kapeli Univerzitetnega kliničnega centra je sv. maša vsak dan ob pol osmih zvečer. Maše so ob določenem dnevu tudi v kapeli Onkološkega inštituta in v sosednjih cerkvah (Poljane – Sv. Jožef, jezuiti; Tabor – lazaristi). Pri frančiškanih na Tromostovju je enkrat na teden tudi maša za študente. Po ustaljeni navadi je to vsako sredo ob 19. uri.

Pravilnik sestavil: p. Slavko Stermšek, gvardijan
Ljubljana, 10. 10. 2019

Minoritski samostan sv. Antona Padovanskega

V jesenskem času so bile sobote zapolnjene z različnimi romarskimi skupinami. Zelo se je poznala 100. obletnica vrnitve Prekmurja k matični domovini. Številne župnije so ob tej priložnosti poromale v Prekmurje in se z veseljem ustavile tudi v Turnišču, kjer je velika večina obhajala sveto mašo, patri smo pridigali in po maši nagovarjali ljudi z razlago svetišča in posebnosti kraja. Od septembra do konca novembra je bilo okrog 30 skupin takšnih, ki so bile najavljene, in še kar nekaj takšnih, ki niso bile najavljene. Slednje prihajajo predvsem z Madžarske in imajo svojega vodnika, ker nihče od nas ne zna madžarsko.

Na malo mašo (8. 9.) smo imeli sveto mašo za starše nerojenih in zgodaj umrlih otrok. Čustveno zelo močno mašo so oblikovali člani zavoda Živim. Pri darovanju so starši na liste napisali imena svojih nerojenih, splavljenih in zgodaj umrlih otrok, ki jih je p. Toni po obhajilu tudi prebral. V procesu žalovanja je to pomemben trenutek izročanja in sprejemanja. Drugo soboto v septembru je gospod škof msgr. dr. Peter Štumpf vodil molitveni dan in sveto mašo za duhovne poklice, molitveno uro so oblikovali molivci iz različnih župnij. V septembru smo v naši župniji uvedli torkovo pobožnost k svetemu Antonu Padovanskemu, ki je tudi zavetnik našega samostana. Začeli smo tudi s Frančiškovo potjo duhovnosti, ki privablja okrog 30 ljudi – srečanje imamo vsako drugo nedeljo v mesecu. Obravnavamo in spoznavamo življenje sv. Frančiška ter njegovo duhovnost. Na sam praznik A. M. Slomška smo gostili stranko SLS, ki je skupaj z Marjanom Podobnikom priromala k nam in obhajala sveto mašo. Mašo je vodil p. Toni, ker je bil g. škof zadržan. Zadnjo nedeljo pa smo v župniji organizirali dobrodelni koncert za našega farana Andreja, ki je ostal brez obeh nog in prstov na levi roki in potrebuje veliko prilagojenih stvari, ki jih naše zdravstvo ne krije. Najbolj ganljiv in močan trenutek koncerta je bilo ravno Andrejevo pričevanje, kako ga je bolezen

naredila zares vernega. V septembru je p. Toni opravil tudi zaključno izobraževanje na medicinski fakulteti in si pridobil naziv strokovnega inštruktorja v paliativni oskrbi.

Pričeli smo z veroučnim letom. Zanimivo je to, da je pri nas vsako leto več otrok vpisanih k verouku. Letošnjih prvošolcev je kar 44. Katehezo pokrivata katehistinja Emica Vnuk in p. Toni, pri prvem razredu pa je vključen p. Andrej. V nedeljo, 13. oktobra, nas je obiskal OFS Videm pri Ptujju skupaj z duhovnim asistentom p. Tarcizijem. Sodelovali so pri sveti maši, po maši pa je imel p. Toni zanje predavanje o ponižnosti. To je bila lepa spodbuda tudi za naše farane, da bi se počasi vključevali na pot v OFS. P. Toni je tudi pripravil in vodil celodnevno duhovno obnovo za sestre HMP. Konec oktobra je bil v Ljubljani 3. mednarodni kongres o paliativi, ki je potekal dva dni. Na njem je kot predavatelj sodeloval tudi p. Toni, ki je govoril o duhovni oskrbi v zadnjem obdobju zemeljskega življenja.

In že je bil tukaj november, blagoslovi grobov ter svete maše za rajne po vaseh. P. Toni se je udeležil izrednega provincialnega kapitlja na Ptujju. Kot se za vinorodno področje spodobi, smo tudi v naši župniji imeli blagoslove vina ter sveto mašo za vinogradnike na samega sv. Martina dan. 15. novembra je bil pri nas v Turnišču področni kapitelj. Veseli smo bili sobratov s Ptujja in tudi provinciala. P. Andrej se je udeležil permanentne vzgoje za mlajše brate v Piranu, kamor bi moral tudi p. Toni, vendar je postojanka takšna, ki zahteva prisotnost enega od mlajših bratov. S slovesnim bogoslužjem v stari cerkvi smo obhajali tudi 752. obletnico prve pisne omembe naše cerkve. To je hkrati tudi naš občinski praznik, ki smo ga počastili s proslavo v našem župnijskem domu. V nedeljo, 17. novembra, pa je župnija organizirala srečanje o verskem turizmu. Povabili smo strokovnjake in klub profesionalnih turističnih vodnikov. Verski turizem postaja bolj množičen in uveljavljen. Ali smo na to pripravljeni, smo se spraševali tako župan kot naša skupnost. Za

letošnje cecilijino je bilo v naši župniji slovesno, saj je naš cerkveni pevski zbor obhajal srebrni jubilej. Lep koncert z gosti je z besedo in pesmijo dal patino 25 letom rednega prepevanja pri svetih mašah in drugod. Zbor in zborovodja sta prejela posebno škofijsko priznanje in zlato Gallusovo plaketo Javnega sklada RS za kulturo. V soboto, 30. novembra, je bila za celotno škofijo duhovna obnova za ministrante in ministrantski kviz, na katerem je zmagala ekipa ministrantov iz Turnišča. Zmage smo bili zelo veseli.

In že je tu advent: spletnje adventnih venčkov, nedelja Karitas in za našo župnijo celodnevno čaščenje.

V skupnosti se trudimo za redno molitev brevija, pri kateri ne manjka tudi naša mačka Minka, kar dokazuje fotografija.

Z adventom odpiramo vrata zgodovini odrešenja, ki se udejanja v vsakem od nas, če odpremo srca in se pustimo nagovoriti. Srečno in blagoslovljeno novo leto!

Turniški bratje

ASSISI – Chiesa nuova

Novi koraki naprej – »v preteklost« Franciškovski poti

V nedeljo zvečer (6. 10. 2019) po slovesnih večer-
nicah se je v cerkvi Chiesa nuova v središču As-
sisija brez »soja reflektorjev, brnenja TV-kamer in
bliskavic mobitelov« začelo nekaj novega. Ministri
treh Franciškovskih redov Umbrije in kustos Sacra
Conventa so ustanovili in »poslali na pot« brate, ki
bomo živeli skupaj v istem samostanu kot intero-
bediencialno bratstvo (ad experimentum). Tako to-
rej odslej v enem samostanu skupaj bivamo bratje
minoriti (3), frančiškani (3) in kapucini (trenutno
1). Skupnih srečanj (kapitljev, refleksij ...) pa se
udeležuje tudi brat iz tretjega samostanskega reda
– TOR (1).

Kje in kako se je začelo?

Sam Bog ve, kako in kdaj se je začelo. Samo Bog, ki
gleda v srca ljudi in Franciškovskih bratov, ve, koliko
bratov je v daljni in bližnji preteklosti molilo, trpe-
lo in tudi resnično delalo za edinost znotraj treh
oziroma štirih obedienc Franciškovskih redov. Nekaj
prelepih, pretresljivih pričevanj iz zgodovine smo
že odkrili. Bili so bratje, tudi danes in jutri bodo,
ki globlje vidijo in doživljajo težo razdvojenosti
v družini, ki ima istega očeta – Franciška in isto
mater – Cerkev. Še več, nekateri bratje vidijo raz-
dvojenost naše redovne družine, ki ji je sam Fran-
čišek v temelje vdihnil bratstvo, kot pohujšanje za
svet, ki trpi prav zaradi razdvojenosti, razslojeno-
sti, raztresenosti ... Tudi mi, ki smo po očetu in

bratu Frančišku »mirotvorci«, (še) ne znamo in ne
zmoremo preseči in svetu pokazati poti k odpu-
ščanju, spravi in novim korakom proti vesoljnemu
bratstvu ...

Z asiške perspektive opažam, da mnogih bratov
ti koraki niti (še) ne zanimajo ali pa daleč od tega
dogajanja, preobremenjeni z vsakdanjim delom,
samo zamahnejo z roko, se pomilovalno nasmeh-
nejo ... Drugi se dobro počutijo za zidovi svojega
samostana in za obzidjem svojega srca; misli na
»prvotno ljubezen« so jim splahnele, ne mislijo in
ne razmišljajo več po frančiškovsko.

Na srečo pa ljudje, večinoma naši verniki, gleda-
jo drugače. Posebej člani Franciškovskega svetnega
reda, ki jih čudi naša zadržanost. Gledajo od zunaj
in ne vidijo (nobenih) večjih razlik med različni-
mi redovi. V 80. in 90. letih so prav oni v Sloveniji
močno zblížali vse tri redove. Večinoma jih doje-
majo kot en in isti red sv. Frančiška.

Največja sreča (tega se vsi še premalo zavedamo)
pa je v tem, da Cerkev vodi papež Frančišek, ki si
je prvi v zgodovini nadel ime asiškega ubožca. V
povabilu mladim na skorajšnje srečanje v Assisiju
(marec 2020) je nedvoumno zapisal: »Ime Franči-
šek sem si izbral zato, ker me sv. Frančišek vsak
dan znova navdihuje ...«

Ko je papež Frančišek prvič obiskal Assisi, se je
v Tombi pri grobu po kratki molitvi nenačrtova-
no obrnil h generalnim ministrom, ki so stali na
desni strani groba, in jim preprosto dejal – na-
ročil: »Bravi, dovete rimanere uniti.« (Dobri ste,
ostati morate združeni.) To papeževo naročilo na

Frančiškovem grobu in poznejši dokument o posvečenem življenju (2015), ki izrecno govori o preseganju lastnih meja in združevanju, je podžgalo generalne ministre, ki se nedvomno dobro zavedajo Frančiškovega naročila »Vedno poslušni papežu«, da niso ostali le pri besedah, dobrih sklepih in pobožnih željah, ampak so začeli z majhnimi, a konkretnimi koraki.

Leta 2015 so generalni ministri podprli in se vsaj za kakšen dan tudi udeležili devetdnevnega pešromanja Frančiškovih bratov (to je bilo v letu posvečenega življenja) vseh treh obedienc iz Assisija v Rim. Skupno romanje (iz vsakega reda po trije bratje) je močno odmevalo v medijih in med božjim ljudstvom, med katerim smo hodili, molili, maševali, blagoslavljali, spali, se prehranjevali. Seveda smo romali v habitih. V nekaterih časopisih so se že pojavljali naslovi: Frančiškovi bratje zopet skupaj? O tem romanju sem na široko pisal v Sporočilih.

Naslednji korak je bil izpeljan leta 2017, ko smo v Frančiškovi sončni Umbriji, v mestecu Foligno, obhajali skupni odlično pripravljen kapitelj, in sicer provincialni ministri vseh treh redov s svojimi definatoriji in izvoljenimi delegati iz vseh umbrijskih frančiškovskih samostanov. Obiskali so nas tudi vsi umbrijski škofje (9) na čelu s kardinalom iz Perugia Basettijem in nam podali svoje videnje. Med nami so bili skoraj ves čas generalni ministri vseh treh redov. Kapitelj je bil zares izjemna izkušnja za vse prisotne. Navzoč je bil tudi p. Štefan Kožuh, tedaj vikar kapucinskega reda. Tudi o tem kapitlju sem na široko pisal v Sporočilih. Poleg drugih zapisanih sklepov kapitlja (skrb za skupno vzgojo in duhovnost, medsebojna bratska pomoč, duhovne vaje, sodelovanje v pastoralnih projektih ...) je najbolj žlahten sad tega kapitlja nedvomno sklep, da se ustanovi medobediencialni samostan Frančiškovih bratov v Assisiju.

Leta 2019 je bil ta sklep uresničen kot naslednji korak (ad experimentum) na poti zbliževanja, ne več oddaljevanja Frančiškovih bratov. Tako je zaživela nova skupnost in po dveh mesecih mirno zapišem, da povsem normalno živi, dela, snuje ... Seveda (še) ni nobene zakonodaje, ker še ni prav-

nih podlag ... Vse sloni na zaupanju, na osebni drži slehernega, odgovornosti in odprtosti Božjemu Duhu, ki nas navdihuje in vodi naše korake. Zavedamo se odgovornosti, ki je pred nami – najti konkretne odgovore na mnoga vprašanja: Kaj delate? Kako delate? Kdo je predstojnik? Ali ima smisel? V čem so prednosti? Zakaj sploh? Odgovori bodo izhodišče za naslednje provincialne kapitlje bratov, da se bodo na osnovi naših spoznanj, odgovorov, izhodišč ... lažje odločali o nadaljnjih korakih, ki niso lahki, so pa nujni, če želimo sedanjemu in jutrišnjemu svetu prinašati duhovno izročilo edinosti in miru v družini, med brati, med cerkvami, med narodi in ljudstvi.

Osebni pogled

Vsekakor ni preveč lahko in samoumevno zapustiti privilegiranega samostana, privilegiranega kraja bivanja, kar Sacro Convento z baziliko in Frančiškovim grobom nedvomno je! Ko me je p. kustos prvič poklical na pogovor in mi razodel misel, da bi me rad poslal v medobediencialno skupnost, je začel z besedami: »Vem, da se februarja 2021 vračam v provinco, kljub temu te prosim, da (za ta čas) sprejmeš to poslanstvo. Vse službe, ki jih opravljaš v kustodiji (definitor, odgovorni za kulturo, član raznih komisij ...), seveda ostajajo v tvoji domeni.« Tako rekoč brez pomislekov sem pristal, v prepričanju, da me p. kustos že ne bi poslal nekam, kjer ne bi zmožel, poleg tega pa sem prav v tistem času pri pripravi filma »Francesco vivo« veliko razmišljal o Frančiškovi »gibljivosti« (kar mi je očitno zelo pomagalo pri odločitvi), o tem, kako so Frančišku ranjenost, spremembe, navdih pomagali, da je rastel, se duhovno krepil, utrjeval na evangelijski poti. Npr.: Frančiškovo srečanje z gobavcem ... šele pozneje je zapisal: »To je bil moj pravi začetek!« Pa glas s križa pri Sv. Damijanu, Klara, ki jo sprejme, La Verna in rane ... Vsaka »rana«, ki Frančiška zadene, pozitivno vpliva nanj, ga dvigne v spoznanju, v odnosih in v svetosti. Vse tisto, kar mu je bilo prej grenko, mu postaja sladko kot med. Zakaj je pri nas velikokrat ravno obratno, se človek sprašuje: da nam je prej vse sladko »kot med« (smo nenadomestljivi), pozneje (ob premestitvi – novi

enkratni priložnosti) pa postane grenko, grenko »kot pelin«.

Ob vsem tem dogajanju sem se tudi spomnil čudovitih darov, ki sem jih bil osebno deležen na svoji skromni poti in so me »skoraj nevede« pripeljali do te odločitve. Že davnega leta 1978 je + p. Maks Klanjšek peljal vse bogoslovce – dva minorita, štiri frančiškane, dva kapucina – na duhovne vaje pred večnimi zaobljubami v Sacro Convento v Assisi ... Nezaslišano!!! Kamorkoli smo prišli (ali k našim ali k frančiškanom), nikjer niso mogli verjeti, da živimo, molimo, hodimo – smo – na duhovnih vajah skupaj, kot bratje, kot eno bratstvo. Za tisti čas je bilo to edinstveno in imel sem to srečo, da sem bil zraven. Pozneje sem kot duhovnik – dolga leta kot narodni asistent FSR – bil zraven, ko smo se bratje prvega reda na krilih tretjega svetnega reda zelo povezovali in povezali, skupno načrtovali in delovali. S to izjemno slovensko izkušnjo in veliko dediščino sem prišel v Assisi.

Tukaj v Assisiju sem po Božji milosti in previdnosti sodeloval pri vseh zgoraj naštetih asiških korakih (pri nekaterih celo kot eden od pobudnikov) na poti do zbliževanja, do skupnega samostana, v katerem tudi sedaj skupaj z drugimi brati živim in v majhni sobici v prvem nadstropju pišem za vas in vam.

Iskanje duhovnih temeljev

Bratje iz novoustanovljenega samostana – vsak zase in vsi skupaj – razmišljamo, iščemo, počasi gradimo »globlje« temelje za vsakdanje življenje in delovanje, preseganje morebitnih motečih razlik, ki jih je prineslo življenje, predvsem tistih, ki so se v zgodovini tako živo zasekale v spomin mnogih posameznikov in bratstva kot celote. Za to delo

tu in tam medse povabimo kakšnega od bratov, ki je specialist na določenem področju. Seveda ne moremo mimo literature in Frančiškove besede, tj. njegovih spisov, ki so, roko na srce, več kot jasni. Seveda so to šele začetni koraki, prva tipanja, saj vsak med nami poleg samostanskih dolžnosti in dela v cerkvi opravlja še svoje specifično delo – eden je župnik, dva študirata, eden je rektor svetišča, eden diakon, ki se pripravlja na mašniško posvečenje, sam grem nekajkrat na teden »v službo« v Sacro Convento itd. Pa vendar je za nami že nekaj skupnih srečanj in dva samostanska kapitlja. Na zadnjem srečanju sem si zapisal nekaj misli, ki nam jih je posredoval magister novincev od Sv. Damijana, ki je v svojem razmišljanju izostril tri poglede na vsakdanje življenje v (novem) bratstvu:

Gledati na preteklost s hvaležnostjo ... Gledati najprej vsebuje pogum! Velika skušnjava za Frančiškove brate danes je, da ostajamo vklenjeni v svojo lastno preteklost (karizmatično, osebno ali institucionalno). Jezus pa učencu niti ne dovoli, da bi šel pokopat svojega očeta, pač pa zahteva prelom s preteklostjo – pusti, naj mrtvi pokopavajo svoje mrtve ...

Zavzeto živeti sedanjost, kajti preteklost je za nami, prihodnosti še ni, sedanji trenutek je v naših rokah (Kolbe, M. Terezija).

Objeti prihodnost z upanjem. Objem zahteva odprtost. Da bi mogel objeti, se je treba odpreti, razpreti roke, zapustiti in preseči svojo zaprtost, zaslepljenost, tako kot zakonca sprejmeta novo življenje, ki ni načrtovano ... na tak način sprejeti čas, ki je Božji (dar), torej je zame kot redovnika »nenačrtovano« rodoviten.

Še naslednjo misel, vprašanje nam je predavatelj dal v razmislek: Ali živite v (novi) skupnosti kot individuumi ali v bratstvu kot osebe?

Cerkev, trg in samostan Chiesa nuova

Vsi, ki ste že kdaj poromali v Assisi, ste to cerkvico zagotovo obiskali. Nahaja se v centru mesta, čisto blizu glavnega trga, v višini asiške fontane. Če ne drugače, se boste te cerkvice spomnili po lepem trgu pred cerkvijo, na katerem se nahaja spomenik staršem sv. Frančiška. Cerkev je domnevno graje-

na na temeljih Frančiškove rojstne hiše in pod njo je ohranjen prostor, kjer je bil Frančišek rojen. V adventnem in božičnem času je cerkvena, v kateri se spominjamo Frančiškovega rojstva, priljubljen kraj za romarje, kar se že čuti. O sami cerkvi in Frančiškovi rojstni hiši bom obširneje pisal v eni od naslednjih števil revije Med nami.

Za sklep

Sam Bog ve, kako se bo to »novo« v Assisiju in po širnem svetu odvijalo naprej v »preteklost«.

Poskus skupnega samostana je gotovo nov korak, a je do njega, kot sem opisal na začetku, privedla dolga in premišljena pot, ki jo je papeževa spodbuda zagotovo nekoliko skrajšala.

Bratje v samostanu Chiesa nuova smo zaenkrat zbrani ad experimentum. Smo ne samo medobediencialno, ampak tudi internacionalno bratstvo: Italija (4), Brazilija (1), Libanon (1), Indonezija (1) in Slovenija (1). Če se (Bog ne daj!) karkoli zgodi ali zalomi ali če kdo sodeluje »s figo v žepu« ali omaga, se vsi lahko v vsakem trenutku vrnemo v svoj matični samostan. To pa zagotovo ne bi bil konec prizadevanj Frančiškovih bratov, da bi zaživel v prvinski ljubezni in prvotni gorečnosti. Saj angel Frančiškovih bratov, ki sem ga napisal kmalu po prihodu v Assisi, zagotavlja:

*Manjši ko je Frančiškov brat,
več je v njegovem srcu prostora za Boga,
bliže je idealu vesoljnega bratstva.*

Ko pa smo že pri angelih, vam, spoštovani bratje, bralci in bralke, moram sporočiti, da me tudi v novem samostanu niso (čisto) zapustili. Oglasili so se že celo božični angeli. Saj ni čudno. V Assisiju ne poznamo adventnih venčkov in sveč. Tukaj se na prvo adventno nedeljo začnejo postavljati jaslice. Mnoge so že dokončane. Po vseh izložbah, po vseh bolj ali manj skritih kotičkih, po cerkvah in kapealah (v Chiesa nuova bomo imeli kar četverne!?) že stojijo jaslice, vendar brez deteta, brez Jezuščka. Novorojenega na božični večer slovesno položijo v jasli. Takšne so tukaj navade. Lepa navada pa so tudi božična voščila. Tokrat vam vsem iskreno voščim z božičnimi angeli.

p. Janez Šamperl
BOŽIČNI ANGELI

*Božič je –
veselimo se, ljudje!
Tudi med angeli je
veliko vznemirjenje –
božič je!*

*Bog se je učlovečil
za nas,
zame in zate
in za vse ...*

*Pa kaj zato, če eni
že mesece prej
norijo ...*

*Če milijoni lučk v vseh mogočih
izložbah gorijo,
če eni samo o prazniku
družine govorijo,
se »po krščansko« gostijo –
angelov k sebi ne pustijo.*

*Angelov,
ki oznanjajo veliko veselje,
veselje, ki je za ves svet:
Danes se je v Davidovem mestu
rodil Zveličar,
Kristus Gospod ...*

*Tega veselja nam nihče ne more vzeti!
Tega veselja nam nihče ne more odtujiti.*

*Tega nam nihče ne more zamegliti.
Ne milijoni lučk po izložbah,
ne veseljačenje,
ne zavajanje ...*

*Nihče nam ne more vzeti
tihega veselja božične noči,
ki se v srcu rodi,
ko živega Boga v jaslicah časti
in nam odpira naše duhovne oči,
da vidijo vse tja
do večnosti ...*

IZ VZGOJNIH USTANOV

Srečanje s hrvaškimi sobrati v vzgoji

Mir in dobro! V petek, 11. oktobra 2019, smo se v dopoldanskem času provincial p. Igor Salmič, prov. vikar in magister ponovincev p. Slavko Stermšek, br. Marjan V. iz Romunije in br. Klemen napotili skozi ljubljansko oblačnost in dolenske griče na sončno Hrvaško. Vmesni postanek smo namenili kosilu. Tako smo zmogli okrepljeni nadaljevati pot do Šibenika, kjer smo se ob morju sprehodili do samostana sv. Frančiška, kjer živijo štirje bratje: p. Ivan Bradarić, p. Ivan Penava, p. Augustin Kordić in p. Teofil Majić, ki so nas lepo sprejeli in povabili, da se udeležimo svete evharistije v njihovi cerkvi. Malo za tem so prišli še hrvaški bratje v postulaturi in ponovinci skupaj z magistrom p. Stjepanom Brčinom in provincialom p. Josipom Blaževićem. Skupaj s hrvaškimi sobrati smo si ogledali katedralo, ulice in obalo. Polni vtisov smo se odpravili v cerkev k sveti evharistiji.

Cerkev je nacionalno svetišče sv. Nikolaja Tavliča, kjer obhajajo intenzivne priprave na praznik, ki bo potekal od 11. do 13. novembra 2019. Duhovna priprava na praznik se obhaja z devetimi petki, ki nam dajo razumeti smisel praznika. Provincial p. Igor Salmič nas je zvečer pri sv. evharistiji med drugim spodbudil k vztrajnosti v življenju iz milosti krsta, saj smo pri krstu dobili novo življenje po Jezusu Kristusu, da bi ob koncu časov dosegli tudi večno življenje.

Sledila je večerja v samostanski obednici, ki je bila skrbno pripravljena. Bratje so nam izrekli dobrodošlico in nas postregli kot »kralje«. Kraljevska večerja z ribami in vsem ostalim nam je dala moč, da smo se ob veselem druženju zadržali še nekaj časa. Vsega lepega je enkrat konec. Sledil je prisrčen bratski pozdrav s sobrati iz Šibenika in tako smo se odpeljali v splitski samostan, kjer smo dve noči prespali. Naj omenim, da je srečanje s hrvaškimi ponovinci tokrat prvič trajalo tri dni.

Sprejem v Splitu s strani skupnosti, kjer živijo p. Martin Jaković, p. Josip Ivanović, p. Damjan Glavaš, p. Bernardin Filinić, je bil zelo prisrčen. Splitska riva in nočno življenje je intenzivno, ker se cele noči nekaj dogaja in je glasnost nekaj običajnega. Ampak za vso to glasnost in ropotanje se Split odkupi z jutranjim pogledom skozi okno spalnice na odprto morje z zibajočimi se ladjami.

V soboto zjutraj smo po molitvi in zajtrku odšli na kraj Sustipan, kjer smo obhajali sveto evharistijo, pri kateri nas je nagovoril hrvaški provincial p. Josip Blažević. V govoru je poudaril, da moramo biti pričevalci v sedanjem svetu, da bodo ljudje spoznali Kristusa po nas.

Po mašnem blagoslovu nas je nagovorila profesorica latinščine in nas seznanila s krajem Sustipan, ki je pokopališče na nadmorski višini 17 metrov. Sedaj se na tej oazi miru velikokrat dogajajo zelo bučne zabave. Nato smo se vrnili v samostan in hitro nadaljevali pot čez splitsko rivo do makete, na kateri smo videli, kako je videti mesto s ptičje perspektive z vsemi mestnimi vrati, kako so umestili kakšno stvar v okolje, ki je zahtevalo strogo urejenost. Ogledali smo si katedralo, muzej, kripto ter zvonik s pogledom na Split in krstilnico, ki je postavljena v prostor nekdanjega templja, posvečenega Jupitru. Sprehod do samostana smo nadaljevali po ozkih ulicah do čudovito zasnovane splitske rive.

Krajši predah nas je uvedel v popoldansko vožnjo v kraj Jabuka, na kosilo v restavracijo Bližanci.

Pri kosilu je bilo vzdušje zelo prijetno, saj smo uživali ob dobrotah in v medsebojnem pogovoru. Po kosilu smo se odpravili v mesto Sinj, kjer nas je sprejela v katedrali Gospa Sinjska, ki jo oskrbujejo bratje frančiškani.

Nato smo se odpravili v muzej Sinjske Alke, kjer smo si ogledali videopredstavitve. Prikazana je bila borba s Turki, kjer je 700 konjenikov premagalo 6000 Turkov. To čudežno zmago pripisujejo »Gospi Sinjski«. Danes v spomin na ta dogodek vsako leto uprizarjajo tako imenovane igre, kjer alkar na višino 3,22 metra cilja obešeno alko, ki ima posebno vrednost kot tarča, če jo zadene na konju s sulico v roki. Hitrost, ki jo alkar doseže s konjem (tudi do 65 km na uro), je zelo nevarna, ker lahko pride tudi do hudih poškodb. Po ogledu smo se vrnili h Gospe Sinjski, kjer smo prisluhnili zgodovini Sinja in si ogledali razstavo pod vodstvom nekdanjega gvardijana tega frančiškanskega samostana. V tem mestu smo potem zunaj na ulici opazovali starodavne običaje poroke. Na začetku povorke je bila hrvaška zastava, sledila sta nevesta in ženin, nato pa

svatje, ki so v špalirju čakali, da vstopijo v svetišče, ko bo končan obred prejšnje poroke.

Sinj, ki je zelo lepo mesto, smo zapustili v poznem popoldnevu. Vožnjo smo nadaljevali proti Splitu, kjer nas je pričakoval p. Damjan Glavaš. Predstavil nam je cerkev in zgodovino samostana s samostansko zbirko v muzeju in staro knjižnico. Čas nas je že pošteno priganjal, zato smo se odpravili v obednico na večerjo, kjer smo skupaj s sobraty iz samostana nadaljevali srečanje in pogovor. Provinciala sta se zahvalila in spodbudila takšna srečanja, nakar smo si izmenjali darila z dobrotami, ki jih vsako leto prinesemo s seboj. Po končani ceremoniji so se nekateri odpravili v mesto, drugi pa so odšli spat, saj je bil dan zelo naporen, predvsem pa tudi kulturno bogat.

Naslednje jutro, to je v nedeljo, smo imeli bolj sproščen urnik in daljše spanje. Prva maša je bila ob osmi uri, ki smo se je udeležili Slovenci. Ostali pa so bili pri sv. maši ob 10. uri. Zajtrk je bil bratski, poln dogodivščin in vsega lepega, končal pa se je z bratskimi pozdravi in odhodom v Slovenijo.

Pot nas je vodila na mejni prehod Petrina in nato v Osilnico (Brod na Kupi), kjer smo si med potjo ogledali cerkev sv. Ane v Srobotniku ob Kolpi. Sledilo je kosilo v športnem hotelu Kováč v Osilnici, potem pa smo se z avtomobilom povzpeli čez Zgornji Čačić do cerkve sv. Janeza Krstnika v Kočevski Reki. Cerkev smo si ogledali kar skozi prozorna stekla in nato nadaljevali pot proti Ljubljani.

Zahvala gre slovenskemu provincialu p. Igorju Salmiču, ki nas je varno prevažal s provincialnim avtomobilom, in hrvaškemu provincialu p. Josipu Blaževiću, saj oba močno podpirata takšna srečanja. Hvala tudi vsem sobratom iz slovenske in hrvaške province, saj takšna srečanja tudi nekaj stanejo.

Mir in vse dobro do naslednjega srečanja, ki bo v letu 2020 v Sloveniji!

IZ NAŠIH MISIJONOV

Istanbul

Bližamo se koncu tega leta, čeprav smo v liturgiji že začeli z novim časom. Ko pogledam nazaj, ne morem verjeti, da je leto tako hitro minilo; naj bo v teh besedah tudi nekaj opravičila, saj se v Sporočilih že dolgo nisem oglasil. Pošiljam vam kratek povzetek vsega, kar se je dogajalo z menoj v zadnjem letu, da bi ostala neka vez med nami, ki živimo in delamo na tem koncu sveta, ter med vami, ki se ravno tako ukvarjate z različnimi težavami in problemi, bodisi v pastoralni bodisi s tistimi, ki jih prinaša življenje.

V samostanu rojstva Device Marije na Bosforskem prelivu smo trenutno trije bratje: dva iz Romunije (fra Mihaita Herciu in fra Lucian Abalintoaiei) in jaz. Fra Atanazy Sulik, po rodu Poljak, nas je zapustil lansko leto; leta svoje starosti si je želel preživeti med sobrati Poljaki v Bolgariji.

Svoje življenje povezujemo z redno molitvijo, ki nam daje upanje in moč, da bi mogli vedno z novim pogumom živeti način življenja, ki smo ga obljubili Bogu. Poleg redne molitve imamo čez teden vsak dan pred mašo pol ure adoracije, ki jo namenjamo za brate našega reda, predvsem za nove poklice. Menim, da je to najlepša priprava na evharistično daritev, pri kateri je obisk sicer majhen, vendar nas to ne vznemirja. Ob nedeljah našo širšo skupnost sestavljajo katoličani iz različnih dežel: Koreje, Malezije, Mehike, Konga, Filipinov, Poljske in Italije; med njimi so najštevilčnejši Poljaki in Italijani. Vsega skupaj je pri maši vsako nedeljo okoli štirideset oseb. Po maši se zberemo ob kavi na vrtu ali v dvorani; ko so kakšne posebne priložnosti, pa Filipinke pripravijo dobro kosilo za vse.

V samostanu imamo tudi nekaj prostora za goste, kjer moremo sprejeti skupine, ki imajo srečanja ob koncu tedna, sprejemamo pa tudi druge goste, ki iz različnih razlogov prihajajo v Istanbul. Poleti je bila tukaj cela družina iz Slovenije in so bili kar zadovoljni.

Živimo potopljeni v islamski svet, na kar nas posebej spominja glas mujezina iz sosednje mošeje, ki je včasih tako močan, da je potrebna kar dobra volja, da se človek ne znebi kakšne nepotrebne besede. Kljub temu pa si prizadevamo za dobronamernost in za dobre odnose z vsemi, ki nas obdajajo, z vsemi, s katerimi se srečujemo. Velikokrat na vrata potrkajo ljudje z različnimi problemi in prosijo za razvezo uroka, in ko jih prepričamo, da je to nesmisel, so zadovoljni z molitvijo in kakšnim dobrim nasvetom. Človek je najprej človek in ne pripadnik določene religije. Ko grem po mestu, ki ima približno 19 milijonov prebivalcev, lahko vidim ogromno revščine, veliko je ljudi, ki se težko preživljajo. Značilnost zadnjih let pa je migracija, kar se pozna tudi v našem pastoralnem delu pri Svetem Antonu v središču mesta. Nedeljsko mašo v angleščini obiskujejo večinoma Afričani in Filipinci. Tudi mi hodimo pomagat ob različnih priložnostih in tam obhajamo mašo po določenem urniku.

Pri sporočanju o dejavnostih ne moremo mimo obnovitvenih gradbenih del, ki so bila opravljena. Poleti je bila tukaj skupina mladih iz katoliškega dijaškega doma iz Ljubljane; prišli so pod vodstvom gospe Marije Leskovec in njene sestre Mire. Opravili so delovni tabor, ki je imel dvojni učinek; po eni strani smo naredili nekaj vidnih opravil: očistili in prebarvali smo kor, uredili skladišče ter skopali drenažni kanal na tistem

delu dvorišča, kjer se je ob nalivih nabiralo preveč vode. Obenem so imeli bogat duhovni program in ogled Istanbula ter Izmirja. Med njimi je vladalo izredno lepo vzdušje, zato menim, da je bila izkušnja za njih bogata in da jih je situacija naše Cerkve nagovorila k poglobljenemu krščanskemu življenju.

Drugi sklop del smo opravili v mesecu septembru in oktobru: kanalizacijo, dve sobi za goste, uredili smo kuhinjo za skupine, pridobili pa smo tudi novo samostansko kuhinjo (prejšnja je imela namreč le dva kvadratna metra). Nekaj je bilo tudi dela na cerkveni strehi; potrebna je bila še izolacija zvonika, ker nam je zatekalo; opravljena pa so bila še kakšna druga manjša dela, ki jih je spotoma prinesla nuja. Hvala Bogu, da je končano, ker smo bili v prahu, zato je bilo treba vsak dan čistiti, da smo se lahko vrnili v svoje sobe. Vsekakor se postavlja vprašanje, kje smo dobili denar: nekaj smo prihranili, nekaj smo dobili od dobrotnikov, skoraj polovico vsote pa je pokrila blagajna kustodije.

Svoj letošnji dopust sem izkoristil bolj po kosi, saj sem imel v Sloveniji različna srečanja in obveznosti. V februarju in juniju sem smel biti skupaj z brati, ko sem vodil duhovne vaje. To je bila tudi priložnost za osebno rast in premišljevanje o smislu našega življenja. Menim, da je tema, ki je bila izbrana, izredno aktualna in da gre za srčiko našega redovniškega življenja. Ničesar v našem življenju ni brez Božje milosti in Kristusove navzočnosti; ostane le naloga, da se tega zavedamo in da nenehno prosimo za milost poklica. Obenem pa kakovost naše molitve pomeni tudi kakovost našega oznanjevanja.

Poleti sem bil tudi na poroki nečakinje in na taboru tretjega reda na Vidmu. Kar se tiče mojega dela za našo kustodijo, bi rad omenil objavljanje krščanskih vsebin, kar delam že kar nekaj let in mi prinaša veliko veselje. Jeseni sem bil tudi v Padovi, kamor me je povabil urednik *Messaggera*, da bi na spletno stran bazilike, ki je v izvirniku italijanska, vključili tudi vzporedno stran v

turškem in arabskem jeziku, podobno kot obstaja tudi v drugih jezikih. Istočasno bo povezana tudi z našo spletno stranjo, ki smo jo v zadnjem času obnovili. To je znamenje globalizacije in prepletenosti sporočanja, v katerega se moramo vključiti, da bi sporočilo evangelija in krščanskih resnic doseglo čim več ljudi. Trudimo se, da bi izdali vsaj dve ali tri knjige na leto. Letos je izšel prevod *De imitatione Christi* in enajsta knjiga zbirke *Tohum – seme*, ki vsebuje misli papeža Frančiška o Cerkvi. V okviru dela za dialog smo na dvorišču cerkve svetega Antona, ki je nasploh zelo obiskana, pripravili razstavo "Frančišek in sultan", za katero nam je dal licenco *Sacro Convento*. Odprli smo jo 22. oktobra, na ta dan so namreč frančiškani, ki delujejo v Istanbulu, pripravili simpozij na isto temo.

Občasno po svojih močeh pomagamo tudi ubogim, ki nas spominjajo na krhkost življenja in minljivost tega sveta. Z mnogimi peripetijami, ki so trajale kar nekaj let, mi je uspelo spraviti v Slovenijo eno družino, mater s sinom. Ona je Slovenka, oče njenega sina pa Turek, ki je oba zapustil ob sinovem rojstvu. Sedaj se z njima ukvarja Karitas in upam, da se bosta znašla. Lepo doživetje je bilo tudi romanje po Pavlovih in Janezovih poteh v mesecu oktobru, ko sem spremljal skupino, ki jo je organizirala agencija Ariturs. Veliko romarjev je bilo s štajerskega konca. Ponavadi je z Aritursom sodeloval pokojni p. Milan Holc, ki je bil njihov zelo priljubljen duhovni voditelj. V krajih, kot so Efez, Smirna

in Hierapolis, sem se velikokrat spomnil nanj.

In tako je leto naokrog. Ob koncu tega pisanja se lepo zahvaljujem slovenski minoritski provinci za duhovno in materialno podporo pri našem misijonskem delu. Vse bolj čutimo razbitost Bližnjega vzhoda, vse bolj se čuti pritisk in politizacija islama na državni in mednarodni ravni. To pomeni tudi nasilje in pritisk na Evropo, ki bo morala nazaj k svojim krščanskim koreninam, če hoče obstati kot Evropa. Morda smo vsi, vi in mi tukaj, le gorčično seme, vendar je temeljni izziv nam vsem "stati inu obstati". Vsem vam želim blagoslovljen adventni čas, skozi katerega nas vodi Brezmadežna; želim vam tudi, da bi vas resnica Božjega učlovečenja vedno polnila z upanjem, saj je Bog navzoč v našem življenju, kakor pravi sveti Pavel v Pismu Filipljanom: "Gospod je blizu."

p. Martin Kmetec

Kazahstan

Od zadnjih zapiskov v Sporočila smo preživeli že prvi val mraza. Temperatura se je nekajkrat spustila do -30 stopinj in nam prinesla prvi sneg. Cestna služba ga je letos enkrat že plužila tudi na našem koncu mesta; ponavadi se pojavijo šele okoli marca in pomagajo soncu pri spravi z ulice. Toliko o vremenu pri nas. Zebe nas ne, ker smo pravočasno pripeljali premog in pripravili drva (moralo bi jih biti zadosti vsaj še za dve zimi).

Po prazniku sv. Frančiška smo se odpravili na duhovne vaje, letos prvič skupaj z brati ruske kustodije, in sicer v Aglono (Latvija). To Marijino središče v mirnem kraju, ki ga je obiskal tudi papež Frančišek, se nahaja na sredini med tremi samostani v Rusiji, kakšnih 7-8 ur vožnje. Mi pa smo morali leteti z letalom in je bilo vseeno. Duhovne vaje so bile zanimive. Na pot smo se odpravili skupaj z apostoli in jih preživeli ob prebiranju Apostolskih del. Vsak večer pa je voditelj pripravil svojevrstno lectio divina, kjer smo se

pogovarjali o tem, kaj se nas je najbolj dotaknilo čez dan.

Na poti nazaj smo bili en dan v Varšavi, ki smo ga izkoristili za srečanje z bivšim asistentom br. Jackom, ki nas je prišel iskat na letališče, in obisk Niepokalanova. Tam so nam podarili 70-centi-

metrski kip svetega Frančiška za novi samostan, ki ga bomo (če se nabere dovolj denarja) začeli graditi spomladi. Zraven pa smo vzeli še 30-kilogramski zvon, posvečen Janezu Pavlu II. Tega nam je podaril eden od rektorjev škofijskega semenišča na Poljskem.

V zvonik, ki so ga naredili farani iz Mozirja, ga bomo potegnili na praznik sv. Antona prihodnje leto. Iz Mozirja pridejo g. Sandi, župnik in nekaj faranov, tako da se lahko pridružite. Lepo povabljeni.

V septembru je Karitas organizirala srečanje za otroke ob začetku šolskega leta. Z našo mladino smo se tja odpravili v vlogi animatorjev in pomočnikov, ker smo skrbeli za aktivni del srečanja. Moram se pohvaliti, da se je naša mladina res izkazala in samostojno izpeljala večino programa. Sploh se ne vidi, da jim je komaj 16 ali 17 let. Veseli me, da program Samuel za mlade animatorje počasi prinaša sadove. Skupina Samuel se je srečala v drugem delu novembra. Zbralo se

je 24 mladih iz 5 župnij, ob njih pa še 5 sester in od letos poleg mene še en škofijski duhovnik. Počasi začnemo priprave na organizacijo škofijskega srečanja mladih na cvetno nedeljo in gledamo proti avgustovskemu srečanju mladih iz celega Kazahstana v Azornoe, ki naslednje leto praznuje 25-letnico posvetitve v nacionalno svetišče Kazahstana in vse centralne Azije.

V začetku novembra smo kot vsako leto organizirali duhovne vaje za otroke v času počitnic. Starejšo mladino smo z eno sestro poslali na srečanje DČS. Po naše je to GČS ali gibanje čistih src, ki vzgaja mlade za pravo ljubezen, čistost in teologijo duše in telesa. Vsi so se vrnili polni navdušenja.

V zadnjem zapisu sem pozabil omeniti, da je k nam prišla nova sestra Stanislava. Je velika obojatega za skupnost sester in župnijo. Pred tem je delovala na Poljskem v raznih domovih za otroke (s posebnimi potrebami, brez staršev) in ima veliko darov, ki jih že s pridom uporablja pri delu. Ruski jezik je že znala, zato se je zelo hitro vključila v delo.

Sedaj smo že v polnem načrtovanju adventa in božiča. Z otroki izdelujemo izdelke, ki jih bomo prodajali na dobrodelnem bazarju pri luteranih. Skupaj s sestrami pa pripravljamo Miklavža za otroke in letos tudi za zelo revne družine, ki jih

bomo obiskali z darovi, ki so se nabrali v košarico na prvo adventno nedeljo (resda bolj malo, zato bomo dodali še malo iz naše »špajze«).

Par dni nazaj nas je kustos br. Darius obvestil, da je novi generalni minister odobril našo prošnjo (oz. prošnjo kustodije v našem imenu), da lahko začnemo zbirati sredstva za gradnjo novega samostana, ki nosi ime naših bratov, blaženih mučencev iz Peruja, Mihaela in Zbigneva. Verjamemo, da bomo v novem letu uspeli s projektom 20/20. Za gradnjo samostana in vsaj ureditev pritličja in samostanskega dela s kapelo v prvem nadstropju bi potrebovali 20 sponzorjev z 20.000 evri. V kratkem se bomo s prošnjami obrnili na razne dobrodelne organizacije in po provincah v redu, tudi k vam. V sklopu tega iščemo tudi kakšnega (upokojenega) gradbenika, ki bi bil pripravljen priti in nam pomagati pri gradnji, saj se nihče od nas ne spozna na gradbeništvo. Pride lahko tudi s svojo boljšo polovico. Viza, letalska karta in postelja ga čakajo in ob tem se dogovorimo še za nagrado za njegovo delo. Dobro zgrajeno namreč pomeni manj popravil in dodatnih stroškov. Če poznate koga, bomo veseli predlogov.

Od jeseni dalje pri nas nad garažo, kjer imamo dve sobi in majhno kuhinjo, potekajo enodnevnere rekolekcije za vse, ki si želijo en dan preživeti z Gospodom. Trenutno prihajajo 2–3 osebe na mesec, ki niso iz naše župnije in so večinoma Kazahi, naši farani pa se občasno pridružijo pri molitvah, ki potekajo v cerkvi. V sklopu tega programa smo imeli osebno vodene duhovne vaje za sestro in naslednji teden pride k nam še en duhovnik iz sosednje škofije. Že sedaj poskušamo razvijati programe, ki bodo, upamo, dobili še večji zagon z novim samostanom in prostori v njem.

Delo s Frančiškovim svetnim redom se premika. Trenutno imamo srečanja preko Skypa, ki so vsaj enkrat na mesec ob četrtek zvečer (20.30), da lahko sodelujejo vsi po službah, ki jih imajo. Na srečanjih je redno prisotnih okoli pet ljudi, v

molitvi frančiškovega rožnega venca pa osem. Ena od njih ima že večne obljube iz Almatija (pred leti se je preselila na sever). Na naših srečanjih redno sodeluje tudi delegat FSR br. Attilio in odgovarja na vprašanja ali ima kakšno kratko konferenco. Govori v angleščini, jaz pa potem prevajam v ruščino. Dogovorili smo se, da bi bile prve obljube naslednje leto septembra, pred praznikom p. Pija.

V teh dneh končujemo trimesečni tečaj učenja kazaškega jezika. Po dekanatih, pri nas smo se razdelili na polovico, smo se srečevali ob ponedeljkih in se učili. Ker je jezik povsem drugačen od nam znanih, imamo veliko opraviti s slovnico in učenjem novih besed. Vsi smo si edini, da bo treba s tem nadaljevati v bližnji prihodnosti, ko se nam »usede« to, kar smo se naučili.

Naj luč novorojenega Zveličarja zasije v vaših srcih, naj Gospod skozi ogenj vašega življenja posveti v domove ljudi, ki jih vsakodnevno srečujete.

Bratje iz Kazahstana

København

Spoštovani bralci naših Sporočil!

Tokratno poročilo začenjam s praznovanjem svetega Frančiška, ki smo ga letos obhajali nad vse slovesno. Skupaj s Frančiškovim svetnim redom smo pripravili tranzitus, ki se ga je udeležilo lepo število vernikov. Skupaj smo podoživljali Frančiškov prehod v večnost in s prižiganjem sveč ob svetnikovi podobi tudi sami podoživljali zadnje ure njegovega življenja.

Prav tako smo lepo obeležili praznik serafskega očeta sv. Frančiška. Posebej slovesno pa je bilo v nedeljo, 6. oktobra 2019, ko smo obhajali 160 let prisotnosti Frančiškovega svetnega reda na Danskem. Ob tej priložnosti smo izdali spominjsko podobico, ki so jo prejela vsa krajevna bratstva na Danskem in smo jo delili vernikom. To je bila tudi odlična priložnost, da smo vernikom povedali kaj več o tretjem redu sv. Frančiška in jih navdušili zanj.

Kot ste lahko zasledili na spletnih straneh našega reda, nas je obiskal novi generalni asistent za

CEF p. Dominique Joseph Mathieu. S p. Tomislavom sva mu predstavila naše misijonsko delo. P. Dominique se je srečal tudi s škofom msgr. Czesławom Kozonom in pri bratski mizi smo govorili tudi o naši prihodnosti. Škof je predstavil stanje Katoliške cerkve na Danskem in v preostalih skandinavskih državah, kjer Katoliška cerkev še vedno išče avtonomijo. Obenem pa se je zahvalil redu za našo prisotnost in za delo, ki ga opravljamo na Danskem.

V petek, 18. oktobra, sem se v jutranjih urah odpravil proti Grenlandiji. Tokrat že drugič sem v mestu Nuuk nadomeščal duhovnika in pastoralno pomagal na naši župniji Kristusa Kralja. Ker sem imel čudovito vreme in na srečo še ni bilo snega, sem lahko veliko časa preživel v naravi in na sprehodih. Lahko rečem, da mi je Grenlandija zlezla pod kožo. Zame je to kraj milosti in miru, kjer si lahko odpočijem dušo in telo.

Hkrati pa je to čas, ko lahko odrinem na globoko in razmislim o svojem duhovnem življenju. To je čas, ko se resnično lahko odmaknem iz vrveža vsakdanjosti in se podam kot Janez Krstnik v puščavo, ki nas vedno znova nagovarja k spreobrnjenju. Lahko bi rekel, da je to vznemirljiva pustolovščina, kjer sta skupaj Bog in človek v svetu svetlobe in teme. Bogu hvala za to prilžnost. Vsi tisti, ki me spremljate po Facebooku, ste bili deležni tudi lepote, ki jih ponuja ta največji poledeneli otok na svetu.

Za sklep pa bi rad z vami podelil nekaj misli, ki sem jih pred kratkim prebral.

Bog je tam, kjer je človek. Vstopil je v našo človeško družino, da bi nas opogumil za ljubezen in mir. Zakaj se je Bog odločil za tak prihod med nas? Samo en odgovor je: Ljubezen počne takšne stvari! Kajti nismo ustvarjeni predvsem zato, da bi mi ljubili Boga, ampak da on ljubi nas. Najtežje pa je verovati v Božjo ljubezen. Človek mora biti res nekaj velikega, če se je ravno zaradi njega Bog spustil na zemljo, da bi postal naš brat, da bi nam pokazal Božjo sliko v nas. Kaj pa mi, ali nismo v nevarnosti, ko Božjo sliko vračamo Bogu? Kdor se ne sreča s sočlovekom, se ne more srečati niti z Bogom. Zato podajmo drug drugemu roko in Bog bo spet med nami.

Vsem vam želim blagoslovljene božične praznike. Novo leto pa naj bo srečno ter upanja in milosti polno.

p. Tomaž Majcen

ODMEVI

Srečanje narodnih duhovnih asistentov OFS

Od 10. do 15. novembra 2019 sem se v Rimu (Seraphicum) udeležil tečaja za narodne duhovne asistente OFS in FRAMA, ki ga je organizirala Konferenca generalnih duhovnih asistentov. Srečanje smo začeli z uvodno sveto mašo. Vsak dan so si sledila predavanja in delo po skupinah.

Glavni namen je bil osvetliti zgodovino, identiteto in duhovnost OFS ter se srečati s temeljnimi dokumenti OFS. Posebej smo se dotaknili ustreznosti frančiškove karizme za današnji čas. Na podlagi tega smo bili spodbujeni, da bi z gorečnostjo še naprej delali s Frančiškovo mladino ter skrbeli za duhovno asistenco in oblikovanje članov Frančiškove družine. Frančiškova družina naj bi bila aktivno navzoča stvarnost v Cerkvi in priča v svetu.

V sredo dopoldne smo bili v avdienci pri papežu Frančišku, ki nas je tudi pozdravil.

Srečanja smo se udeležili bratje iz vseh vej prvega reda in TOR z vseh kontinentov sveta – v glavnem z angleškega in španskega govornega področja (kapucini – 23, frančiškani – 21, minoriti – 9 in TOR – 9). Skupaj z organizatorji nas je bilo 68, verjetno pa bi nas bilo še več, če število ne bi bilo omejeno.

Enega dneva srečanja se je udeležil tudi naš generalni minister p. Carlos Trovarelli, ki je v torek vodil sv. mašo in nas nagovoril ter spodbudil, da bi bili obraz in priče Jezusa Kristusa v sedanjem svetu. Generalni asistenti so se mu lepo zahvalili in še posebej poudarili, da je s svo-

jo celodnevno navzočnostjo pokazal pomembnost skrbi za OFS in tudi sam dal najlepši zgled. Z nami je bil še generalni minister TOR, ki je prav tako vodil sklepno sveto mašo in imel predavanje o duhovnosti OFS. Poleg generalnih asistentov sta predavala tudi generalni minister OFS br. Tibor Kauser z Madžarske in predstavnica Frančiškove mladine v mednarodnem svetu (CIOFS) s. Ana Fruk s Hrvaške.

Ob sklepnem vrednotenju smo se udeleženci strinjali s tem, kar so nam generalni duhovni asistenti omenili že v začetku. Srečanje ni imelo namena, da bi na predavanju odkrili kakšne posebne temeljne novosti, potrdilo pa nas je v najpomembnejšem, to je, da nas je spodbudilo za navdušeno in predvsem skupno delo s Frančiškovim svetnim redom, saj OFS ne pripada nobeni obedienci prvega reda. Zanj smo odgovorni vsi; posebna skrb za duhovno vodstvo je zapisana že v naših Konstitucijah. Upam, da bom na kakšnem bratskem srečanju lahko z vami podelil še kakšno izkušnjo in vsebinsko podrobnost tega tečaja.

Glede na termin srečanja smo na željo gvar-dijana v Seraphicumu p. Feliceja Fiasconara (rojenega isti dan kot p. Milan Holc) uspeli v kapeli sv. Bonaventura skupaj z vso skupnostjo organizirati in darovati sv. mašo za pokojnega p. Milana, ki jo je vodil prov. minister p. Igor Salmič. Pri maši je pridigal biblicist Stanislaw Bazylinski, ki je svojo zadnjo, pravkar izdano knjigo posvetil p. Milanu. V nagovoru je izpo-

stavil Milanovo skrito, a hkrati pomembno delo pri prevajanju Svetega pisma v slovenski jezik v dveh izdajah, ekumenski in katoliški. Maše se je poleg nekaterih njegovih prijateljev udeležila tudi skupina iluzionistov pod vodstvom njihovega predsednika Franca Silvija, ki mi je zaupal, da je bil p. Milan tudi njegov duhovni spremljevalec. Nekaj besed o p. Milanu je na koncu maše povzel še največji italijanski in svetovno znani iluzionist Silvan.

Seveda se mi je ob vsem tem skupaj s prov. ministrom p. Igorjem Salmičem ponudila priložnost, da sva obiskala našega novega veleposlanika pri Svetem sedežu g. Jakoba Štunfa, ki se je s svojo soprogo prav tako udeležil te spominske maše.

Hvala vsem bratom v provinci, da sem se lahko udeležil tega zame tako bogatega tedna.

p. Danilo Holc,
član konference narodnih duh. asistentov OFS Slovenije

Novi predsednik Frančiškove konference

Na 61. seji Frančiškove konference, ki je bila 23. septembra 2019 v Ljubljani na Mirju, je bil za novega predsednika Frančiškove konference izvoljen minoritski provincialni minister p. dr. Igor Salmič. Bratje slovenske minoritske province p. Igorju ob izvolitvi iskreno čestitamo in mu želimo obilo Božjega blagoslova pri vodenju konference: da bi preko te strukture pa tudi v osebnih srečanjih čim več ljudi navduševal za hojo po poti za Kristusom v Frančiškovem duhu.

Provincialni dan hrvaške minoritske province

Hrvaška minoritska provinca sv. Hieronima je prav na god svojega zavetnika, 30. septembra 2019, v Vinkovcih obhajala svoj provincialni dan. Tega dogodka se je na povabilo hrvaškega provincialnega ministra p. Josipa Blaževića udeležilo skupaj s provincialnim ministrom p. Igorjem Salmičem tudi nekaj zastopnikov naše slovenske minoritske province (p. Marjan Cafuta, p. Danilo Holc in br. Franc Svetličič).

Svoje srečanje smo začeli v samostanski cerkvi sv. Antona Padovanskega v Vinkovcih, kjer

smo imeli bogoslužje Božje besede, med katerim smo se spomnili svetnikov, blaženih in božjih služabnikov našega reda, ki so bili razglašeni v zadnjem šestletju (2013–2019). Ob diaprospekciji je bila pri vsakem izpostavljena njegova osrednja misel ali citat. Ob koncu predstavitve je bil omenjen tudi p. Celestin Tomić, čigar postopek za blaženega se je že začel. Pri bogoslužju nas je nagovoril novi gvardijan tamkajšnjega samostana p. Miljenko Hontić, ki je spregovoril o svetosti, ki naj bo obzorje vsakega brata. Nato smo obiskali grob naših bratov na tamkajšnjem pokopališču in zanje molili. Sledila je sveta maša v župnijski cerkvi Marijinega brezmadežnega srca, ki jo je ob somaševanju vseh bratov vodil hrvaški provincialni minister p. Josip Blažević in nas tudi nagovoril. Izpostavil je lik sv. Hieronima, ki je dejal, da kdor ne pozna Biblije, ne pozna Kristusa, ter nas pozval k premišljevanju Božje besede, ki je temelj za dosego svetosti. Za-

ustavil se je tudi ob evangeliju, ki govori o ulovu rib ter ločevanju dobrih od slabih. To ne pomeni grožnje in ustrahovanja, temveč je spodbuda k resnemu redovniškemu življenju na poti k svetosti.

Srečanje smo sklenili s skupnim kosilom v restavraciji sredi gozda v lovskem domu Kunjevci (spada v župnijo, kjer je deloval tudi naš p. Maks Klanjšek). Tam smo obenem nazdravili p. Jeronimu Vujiću za njegov god.

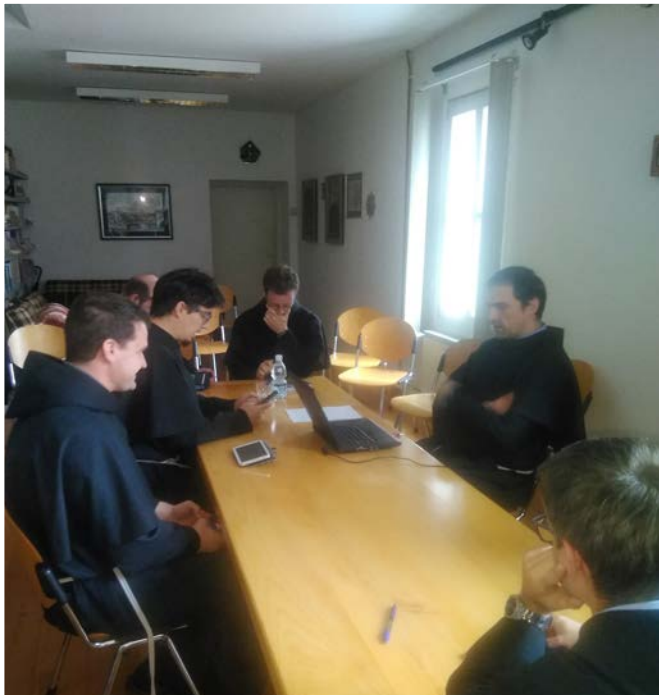
Hrvaški definitorij je imel po sklepu srečanja še svojo sejo, naslednji dan pa so se z definitorijem srečali še gvardijani.

Hvaležni za povabilo in lep, bogat ter blagoslovljen dan smo se polni lepih vtisov radostno vrnili domov.

p. Danilo Holc, prov. tajnik

Permanentna vzgoja v Piranu

Tako kot vsako leto smo se tudi letos bratje, ki imamo do 15 let večnih zaobljub, zbrali na tako imenovani permanentni ali trajnostni vzgoji v Piranu, in sicer od 17. do 21. novembra 2019. Letos so se nam pridružili tudi nekateri starejši bratje, česar smo bili veseli. Zgled in opora starejših bratov sta namreč vedno zelo dragocena. Vzgoja pa je ne nazadnje nekaj, kar traja vse življenje. Dnevi permanentne vzgoje so namenjeni tako poglobitvi kakšne tematike kot tudi bratskemu

druženju. Tema letošnjih dnevov permanentne vzgoje je bila: Ti si naše življenje – pričevanje. To je tema, s katero naj bi se v tem letu ukvarjali vsi bratje. Razmišljali naj bi torej o tem, kako jaz kot posameznik, posamezno bratstvo in ne nazadnje vsa naša provinca pričujemo – ne toliko z besedami, s predavanji, ampak predvsem vsak s svojim življenjem. Zakaj oziroma za koga naj bi pričevali? S svojim življenjem naj bi redovnik, duhovnik, bratstvo, provinca pričevali, da je hoditi za Jezusom po poti redovništva, duhovništva nekaj lepega, nekaj, kar te osrečuje, kar ti daje smisel, nekaj, za kar se splača »zapraviti« svoje življenje. Izbrati Jezusa in njegovo Besedo za smisel svojega

življenja je tisto, kar dela tvoje življenje polno, ti daje luč za hojo po poti. Seveda to pričevanje temelji najprej na osebnem srečanju z Gospodom. V izkustvu, ko je vsak posameznik začutil, da se ga je Jezus dotaknil, vzljubil in poklical po imenu. Prvi dan je bil med nami dr. Karel Gržan, ki nam je najprej spregovoril o tem, kako je za pričevanje nujno potrebno, da se sprejemem takšnega, kot sem: »Sprejetost samega sebe mi omogoča, da zapuščam svojo napihnjenost, narejenost in se vračam k samemu sebi.« V Božjih očeh je vsak neizmerno dragocen, vsak obdarovan s talenti, ki so mu dani, da jih uporabi za dobro, za rast Božjega kraljestva. To zavedanje o dragocenosti pred Bogom, to, da sem sam s sabo zadovoljen, je prvi korak, da lahko gradim zdrave odnose z drugimi in ne nazadnje tudi z Bogom. Pričujem lahko, kadar sem v svoji notranjosti vesel, zadovoljen. V drugem delu svojega razmišljanja je dr. Gržan spregovoril o humorju, ironiji in smehu, ki osvobajata. Hudič se boji smeha, hoče, da vse jemljemo resno. Gre za to, da se torej ne bi jemali preveč resno, da se zmoremo nasmejniti ob lastnih napakah in se zavedati, da je popoln edinole Bog. Tam, kjer se bratje smeji, veselijo, je prostor za pristne odnose, samo pristni odnosi pa omogočajo pristno pričevanje. Smeh nas osvobaja ravno zato, ker nas vrača k pristnosti.

V torek popoldne smo se bratje odpravili v Trst, v Rižarno (Risiera di San Sabba), kjer so najprej luščili riž, leta 1943 pa so jo nacisti spremenili

v koncentracijsko taborišče. V notranjosti je bil krematorij, kjer so sežgali okrog 5000 ljudi. Veliko slovenskih rojakov je tam izgubilo svoje življenje. V Rižarni smo obhajali sveto mašo, pri kateri smo se spomnili vseh, ki so tam umrli. Posebej smo se spomnili tudi minorita, božjega služabnika p. Placida Corteseja. Tega našega sobrata so nacisti prav tako zaprli, mučili in ubili. Po sveti maši smo obiskali še trg Oberdan, kjer je bil v eni izmed stavb nacistični preiskovalni zapor, kjer so p. Placida Corteseja umorili. Mučenec p. Placido Cortese je do konca ostal zvest Jezusu. Zavedal se je, da kdor hodi s Kristusom skozi življenje, ne more ničesar izgubiti. »Kdor izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo našel« (Mt 10,39).

Sreda je bila namenjena predstavitvi 3. poglavja prenovljenih Konstitucij, ki govori o bratskem življenju v skupnosti. O tem je spregovoril pro-

vincial p. Igor. Bratsko življenje je temelj naše karizme. Zanj se je treba neprestano truditi. Bratje se moramo zavedati, da je za pristne odnose in lepo bratsko življenje odgovoren vsak sobrat. »A vendarle moramo vedeti, da si bratstva sami ne moremo zgraditi, da ga gradi Jezus. In samo v molitvi, prečiščevanju svojih misli, želja smo lahko bratje.« Bili smo hvaležni za iskren pogovor in podelitev med nami.

Biti pričevalen danes ni tako enostavno, a verjetno nikoli ni bilo ravno lahko. Zahteva stalno umiranje samemu sebi in postavljanje D(d)rugega na prvo mesto v življenju. Bolj ko bo Jezus ne samo na naših ustnicah, ampak v našem srcu, bolj bomo v svoji hoji za Njim pristni, iskreni. Tako bomo čedalje bolj postajali pravi učenci. In drugi nam bodo sledili, tako kot so sledili Jezusu in njegovim učencem, zato ker Božje, ker svetost privlači.

*Najvišji Oče nam je iz nebes
po svojem svetem angelu Gabrijelu oznanil,
da bo njegova Beseda, tako zelo vzvišena,
tako sveta in tako veličastna,
prišla v telo Device Marije.
Iz Marijinega telesa si je privzela
resnično meso naše človeškosti in krhkosti.
Čeprav je bil bogat nad vse,
je vendar hotel na svetu zase in
za preblazeno Devico, svojo mater,
izbrati uboštvo.*

Sv. Frančišek Asiški – Pismo vsem kristjanom

Blagoslovljeno praznovanje božiča in vse dobro
v novem letu 2020 vam želimo bratje minoriti.